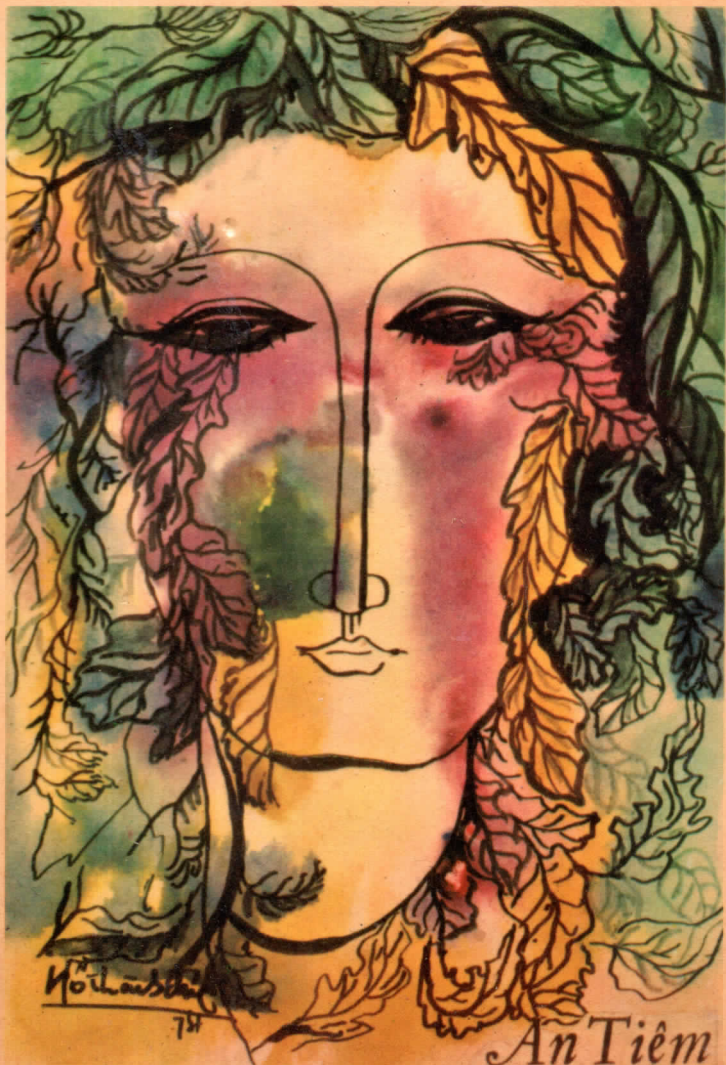

VŨ HOÀNG CHƯƠNG

ta đợi em tư ba mươi năm

TA ĐỢI EM
TỪ BA MƯƠI NĂM

VŨ HOÀNG CHƯƠNG

TA ĐỢI EM
TỪ BA MƯƠI NĂM

*
thơ

AN TIÊM

Ta Đợi Em Từ Ba Mươi Năm
Tuyển Tập Thơ của
Vũ Hoàng Chương
An Tiêm in lần thứ Ba
Đình Cường trình bày bìa
Saigon, 1974

TÁC GIẢ GIỮ BẢN QUYỀN

LỜI TÁC GIẢ -

Đã từ lâu, tôi có ước nguyện gom góp lại những bài thơ « tình yêu » viết trong tuổi hoa, để in thành tập riêng, điều đó sẽ giúp tôi sống trọn vẹn cùng muôn ngàn ảo ảnh xa xưa.

Đành rằng tình yêu không chịu ràng buộc nào, giới hạn nào - vâng, Tình Yêu vốn không tuổi ! — nhưng tôi nhiều khi cảm thấy mình đặc biệt ưa thích những bài thơ « tình yêu » viết từ trước tuổi Bốn mươi ; nghĩa là trước buổi Qua Phán đau đớn, trước cái giờ phút tôi giã biệt hồ Gươm, cửa Bắc, để gặng

gượng làm thân « con chim bằng vô cánh
đời sang Nam minh »

Ý định nhen nhúm từ lâu ; nên hôm nay
được lời đề nghị của nhà xuất bản AN TIÊM
tôi không còn điều chi ngần ngại nữa. Nhan
đề tập thơ, tôi cũng có sẵn :

« TA ĐỢI EM TỪ BA MUOI NĂM »

Bảy chữ này chính là câu đầu của bài
CHỜ ĐỢI HOÀI CÔNG, viết khoảng 1946 và
đã in trong tập RỪNG PHONG tám năm sau
đó.

Tuy nhiên, ngoài những thi bản lựa trong
ba tập : THƠ SAY (1940). MÂY (1943) và
RỪNG PHONG (1954), tôi cũng lựa cả một số
ít bài trong tập HOA ĐĂNG (1959) và tập
TRỜI MỘT PHƯƠNG (1962) ; vì lẽ : mặc dầu
hai tập này chỉ mới xuất bản gần đây, nhưng
mấy bài thơ « tình yêu » kia, tôi đã sáng tác
ngay từ khi còn ở HÀ NỘI.

Sàigòn đầu mùa mưa, năm Kỷ Dậu
Tây lịch 1969

VŨ HOÀNG CHUÔNG

THO SAY

YÊU MÀ CHẴNG BIẾT

Lâu rồi không nhớ bao nhiêu năm
Từ độ trông nhau hết lạ lòng
Từ hóm bên nhau thôi ngượng ngùng
Từ buổi xa nhau mà nhớ nhung

Em đã nao lòng anh mê man
Đuôi mắt đầu môi tình chứa chan
Đêm thường mơ đêm ngày đợi ngày
Nhưng không hề nói cho nhau hay

Đôi bên cùng kiêu kỳ như nhau
E dè như nhau nên nghi ngờ
Không ai cho ai lời yêu đầu
Anh làm vô tình em gây thơ

Kín tiếng nhưng lòng riêng xôn xao
Ai thấy phong ba nơi bể hồn !
Đâu hề tim rung là tình trao,
Đâu cứ xuân tươi vì hoa đào !

Nhưng ngày theo ngày đêm sang đêm
Tháng năm diu diu trôi mờ màng
Tơ buộc sát hơn và liền thêm
Khăng khít ai chia chàng với nàng ?

Một bên thi sĩ bên đa tình
Đôi tim đóng then mà hở hên
Cả hai sôi nổi lại si tình
Đôi hồn kín bưng mà trống trên

Gần nhau làm dáng với làm duyên
Nhưng tuy say mê còn dối lòng
Giấu cả đêm thu lừa trăng trong
Có ai yêu đương không thề nguyện ?

Cùng nín đau buồn khi chia phôi
Bình thản như quen vì chuyển đồ
Bao phen thồn thức ngừng trên môi
Có ai yêu đương không hẹn hò ?

Gặp nhau cười thoáng rồi quay đi
Mừng tủi chan chan mà hững hờ

Bao phen giọt lệ ngừng trong mi
Có ai yêu đương không đợi chờ ?

Nắng ngả còn chưa tin là chiều
Lá đổ còn : chưa là mùa thu !
Còn đợi trời phai chờ sương mù
Cải lòng : lưu luyến chưa là yêu !

Mến kin thương thăm em với anh
Không hay yêu nhau từ bao giờ
Chập chờn bến thực hay nguồn mơ
Hay chính bằng khuâng là ái tình ?

Yêu mà còn nghi lòng người yêu
Đến cả chưa tin mình đang yêu
Hương tình — ôi, dịu nhẹ bao nhiêu !

HỜN GIỎI

Tối qua em ngồi học
Lơ đãng nhìn đi đâu
Dưới đèn ánh thoáng nhận
Nét mặt em rầu rầu

— Em buồn ? anh gặng hỏi
Mấy lần, em chẳng nói
Rồi anh không biết vì sao
Đầy ghế đứng lên em giận giỏi
Rũ tung làn tóc rún đôi vai
Em vùng vằng
Ôm sách vở
Sang phòng bên
Không học nữa
Không cho ai vào nữa
Cũng không thèm nghe nữa
Lời thiết tha anh van gọi mái ngoài
Nhưng anh nghe thồn thức

Em khóc trên gối thêu
Nhưng anh nghe tấm tức
Em giận hờn bao nhiêu

Em khóc ? làm sao mà dỗ được ?
Nhưng anh còn biết làm sao !
Gọi em em nhất định
Không mở khóa cho vào
Từng giây từng phút lòng anh càng bối rối
nao nao

Anh vẫn nghe tiếng khóc
Trong vạt áo len hồng
Anh vẫn nghe tiếng nấc
Dồn dập trên gối nhung

Sao em khóc ? vì đâu hờn tủi ?
Em buồn, có phải lỗi anh không ?
Hỏi em em chẳng nói

Mặc anh xô cửa phòng

Ngoài hiên vắng gió đưa vàng rụng đến
Ngọn tường vi xuống mãi chiếc liềm cong
Đêm gần khuya, sương đổ
Anh thấy ướt vai áo
Anh thấy lạnh trong lòng

TỐI TÂN HÔN

Do dự mãi đêm nay dời xứ Mộng
Ta chiều em bỏ cánh lại cung trăng
Lén bước xuống thuyền mây chờ cửa động
Vội vàng đi quên biệt giã cô Hằng.

Gió đêm lồng lộng thổi
Thuyền mây vùn vụt trôi
Đang băng khuâng điện biếc đã xa rồi
Giữa lúc tỏa muôn hương đàn sáo nổi.
Ngực sát ngực môi kề môi
Nàng cùng ta nhìn nhau cùng chẳng nói
Ôm vai nhau cùng lắng tiếng xa xôi.
Nguyệt chẳng phải tỳ không cang không cầm
vời sắt

Tai dấu quen mà lạ tiếng tre
Cung Sẻ lẫn cung Hồ diu dặt
Mình tơ réo rắt
Hồn trúc đê mê
Những thanh âm nhạc điệu chữa từng nghe
Như đưa vắng tự vô cùng xanh ngắt

Đầy nhớ thương tha thiết gọi ta về.

Gió bỗng đổi chiều trên táp xuống
Nặng trĩu hai vai nằng cổ gượng
Thắt vòng tay ghi riết lưng ta
Những luồng run chạy khắp thịt da ngà
Run vì sợ hay vì ngây ngất
Ta chẳng biết, nhưng rời tay chóng mặt
Toàn thân lạnh ngắt
Thuyền chìm sâu sâu mãi bề Hư Vô
Mà hương ngát đâu đây còn phảng phất
Mà bên tai đàn sáo vẫn mơ hồ

Ngửa trông lên cung Quế tit mù xa
Dần dần khuất.

Dưới chân ta

Thuyền mây sóng lật.

Không gian vừa sụp đổ chung quanh

Một trời đêm xiêu rụng tan tành.

Dư hương yếu từng giây

Dư hương dần loãng nhạt

Trong tay náu, đôi thân liền sát
Nhè nhẹ rơi vào lớp sóng khinh thanh

Sao lia ngôi phương hướng ngã bên mình
Cơn lốc nổi

Đòn tiên thôi gọi

Âm thầm xa bắt tiếng tiêu

Nhưng mê man say uống miệng người yêu

Ta cũng như nàng

Cảnh mộng chốn Bồng Lai đâu nhớ tới

Hai xác thịt lẫn vào nhau mê mãi

Chút thơ ngây còn lại cũng vừa chôn

Khi tỉnh dậy buồn nhớ nơi hạ giới

Đã dâng lên ngập quá nửa linh hồn

BỨC KHĂN MỪNG CƯỜI

Giờ đây phu trạm vừa đem
Lá thư anh gửi mừng em lấy chồng
Lá thư phấn đượm hương nồng
Kèm theo một bức khăn hồng anh cho
Nên quen vì một chuyến đò
Anh ơi bèo nước hẹn hò chi đâu
Kể xuôi người ngược bấy lâu
Hàng năm một buổi thấy nhau họa là
Tình thân sao khác người ta
Không ai thề thốt sao mà nhớ mong
Chia tay dù mấy năm ròng
Xa xôi đâu dám nhạt lòng mến tin
Ấu thơ buổi ấy đầu tiên
Trọn đời chưa dễ ai quên được nào

Từ xưa muốn ngỏ mà sao
Bâng khuâng chẳng biết rằng trao gởi gì
Đến nay gần lúc vu quy
Gối chăn sắm sửa mang đi theo chồng
Nhận thư thơm bức khăn hồng
Em buồn với cả tấm lòng anh ơi

ĐỘNG PHÒNG HOA CHÚC

Lia cỡi Mộng giống thuyền qua bến Tục
Đoái hoài chi băng tuyết sẽ vùi chôn
Em khao khát dịu Anh tìm hạnh phúc
Ở men nồng chần ấm tối tân hôn

Đuốc hoa tỏ xiêm y càng rực rỡ
Khói trầm dâng son phấn ngát lây hương
Da thịt cháy nhưng còn hơi bồ ngõ
Nấp sau rèm tơ lụa mỏng hơn sương

Vàng di gót đầy tay châu với ngọc
Cổ long lạnh lò chổi những kim cương
Nhưng đã biến trên màu nâu mái tóc
Vòng linh quang phơn phớt của thiên đường

Rượu hợp cần đem theo từ nguyệt điện
Mấy vò thơm chuốc mãi tận sông Ngân
Nhưng đến lúc kề môi bên miệng chén
Chỉ, than ôi, nồng cháy những men trần

Kìa nệm gối đương chờ ta xô lệch

Thầm bên tai nhắc gọi phút điên say
Và đương rụng giữa luồng trăng chênh chếch
Cánh hoá tàn sau chót của thơ ngây

Thời hết nhé, thỏa đi niềm rạo rức
Từ cung trăng rơi ngã xuống trần gian
Ta sắp uống bần nhơ, và Sự Thực
Sẽ mai đây đây xéo Giấc Mơ tàn

ĐỜI CÒN CHI

Cha mẹ khuất đi lạnh hương khói
Một chị một em sầu má hồng
Khuya sớm cô đơn giọt lệ tủi
Ấu thơ đã trêu gì Hóa Công

Thân còn nhờ vả nói chi phận
Nhắm mắt vui đâu tình với duyên
Một sớm thu tàn chị lẳng lẳng
Bước xuống đò ngang không chọn thuyền

Chị đi lấy chồng một em khóc
Bơ vơ đã dễ nào yên thân
Nay đó mai đây bọt theo sóng
Đời nơi nương tựa mấy mươi lần

Tan tác hoa khô rụng đầy nẻo
Thu sang, trăng lạnh mờ đêm sương
Ôi lòng già bằng ngày tháng héo
Ai xót đời em ai tiếc thương

Nhưng chàng đã tới một chiều đẹp
Rủ rỉ bên tai lời ái ân

Lan nở hang sâu nụ vẫn khép
Hồn trinh phong kín trao tay chàng
Những tưởng yêu thương đến trọn kiếp
Mong sẽ trăm năm cùng bạc đầu
Nhờ chàng an ủi nỗi đơn chiếc
Tắm thân trôi giạt từ bao lâu
Ai ngờ giữa lúc lửa hương đượm
Tình em thắm thiết gần si mê
Tiếng gọi phồn hoa một buổi sớm
Đã cuốn chàng đi chẳng trả về
Chàng còn lưu luyến cuộc đời cũ
Lòng gửi trăm nơi ngàn chốn yêu
Dầm lên thề thốt mặc riêng khổ
Mình em vô vô sầu cô liêu
Thư chàng không lại cuối rừng thăm
Chàng nhớ gì đâu người xa xôi
Đời em còn có một tia sáng
Chàng đã dang tay dập tắt rồi

Mưa ngâu chiều nay càng nặng giọt
Em không còn lệ chung khóc than
Người khóc biệt ly khóc xum họp
Em khóc tình phai khóc mộng tàn

Thôi hết chờ mong thôi hạnh phúc
Ai dễ tìm vui trong lãng quên
Từ nay sống để nhớ ngày cũ
Chàng đã bỏ em đời hết duyên

Họ hàng không phải cưỡng ép nữa
Lấy ai em cũng sẵn lòng đi
Từ nay sống để đợi ngày chết
Chàng đã bỏ em đời còn chi

Cha mẹ không còn để phụng dưỡng
Chị gái theo chồng thân đã yên
Thương kiếp long đong từ tấm bé
Giọt tủi rưng sâu riêng khóc em

CHỢ CHIỀU

Nắng phai để mộng tàn lây
Tinh đi cho gió sương đầy quán không
Chợ tan ngàn nẻo cô phòng
Sầu dằng bàng bạc cánh đồng tịch liêu
Hồn đơn lẳng bước chân chiều
Đâu đây nỗi nhớ niềm yêu bời bời
Mong manh tình đã rụng rời
Tơ vương còn thắt tim người chia ly
Áo thêu chần gấm ngày đi
Lều không quán bỏ hồn si chợ tàn
Chiều lên từ thuở lia tan
Nắng ỏi lạnh lẽo muôn vàn đước hoa
Hôm hôm cánh rụng lầu nga
Một mùa ly biệt đã già nhớ thương
Xiết bao tươi thắm ven đường
Thờ ơ chẳng chút dừng cương mấy chiều
Ái ân sắc lợt hình xiêu
Song song chiều cũ nay chiều lẻ đôi
Hoàng hôn là xứ chia phôi
Vắng tanh quán chợ vài ngôi lạnh lùng

TẠM GHÉ THUYỀN

Hạnh phúc thời rồi lạc cánh uyên
Sông xa buồm chiếc hỏi Đào Nguyên
Gió cao một sớm rời tay lái
Đã nửa tuần trăng tạm ghé thuyền
Mè chút thơ ngây tìm đến trọ
Cùng em đâu phải ý trao duyên
Hãy hãy xuân chớm hồng đôi má
Thêm gọi hình xun kẻ lỗi nguyên

Buổi tan về học mấy chiều hương
Ta đón chờ em nẻo tới trường
Mộng cũ phai tàn nghe lại thắm
Ôi người xưa hứa trọn đời thương
Then châu lầu ngọc giam tình nhỏ
Riêng trắng lòng ta một bến sương
U uất sầu đâu bùng nổi dậy
Thuyền ơi neo hãy cầm tha phương

Ta nhỏ thuyền đây từ già em
Ái ân mờ đắp phía sau rèm
Mênh mông đâu đó ngoài vô tận
Một cánh thuyền say lạc hướng đêm

TÌNH SI

Lá khô
Rụng
Kín gương hồ
Sóng
Nhấp nhò
Mũi thuyền rẽ lá vàng khô
Sao ngà vụt tự đáy hồ bay lên
Long lanh giọt lệ tuyết
Lặng lẽ trôi theo thuyền
Say sưa hàng lá đang tay đón
Hạt ngọc quỳnh đầu lạc động tiên
E thẹn sau thuyền sao lẫn trốn
Ôm hờ lá vẫn rồi theo bên
Bẽ bàng lá vẫn theo bên
Si tình lá vẫn theo bên
Thuyền trôi vẫn quyến sao đêm
Hào quang vẫn ngủ êm đềm trong mơ

Sóng

Nhấp nhô

Lá khô

Rụng

Kín gương hồ

U TÌNH

Anh biết em từ độ
Em mới tuổi mười hai
Anh yêu em từ thuở
Em còn tóc xõa vai

Tháng ngày đi mau quá
Chốc đã sáu năm trời
Tình anh vẫn chưa hiểu
« Chưa » là « không » em ơi

Em vẫn tin anh lắm
Em vẫn mến anh nhiều
Nhưng em tin em mến
Đâu phải là em yêu

Trái tim hờ hững ấy
Đâu thồn thức vì anh
Anh cũng không hề chịu
Van xin một ái tình

Cho nên giòng lệ tủi
Thấm ướt những trang đời
Xóa nhòa hy vọng cũ
Hoen ố cả ngày mai

Lòng anh dần uống cạn
Đến giọt cuối yêu đương
Chỉ còn của dĩ vãng
Một dư vị chán chường

Hôm qua tình đã chết
Anh đã chôn nó rồi
Anh khóc vì chôn nó
Là chôn cả một đời

Nhưng anh không đào huyệt
Không vùi đất như ai
Cũng không mua vải liệm
Cũng không mua quan tài

Anh chỉ đem chôn nó
Với nỗi niềm chua cay

Từng mảnh từng mảnh một
Trong mấy vần thơ đây

Rồi một chiều xuân thắm
Say hạnh phúc lứa đôi
Vô tình em có nhớ
Đến người cũ xa xôi

Mong em thu nhật giúp
Đôi tay dù hững hờ
Mong em vì hân lượm
Những mảnh tình bơ vơ

Chấp lại và thương xót
Dành cho một nắm mồ
Ở nơi dù hẹp nhất
Của lòng em say sưa

CHẠM QUÁ RỒI

Mãi hôm nay lá úa ngập lòng ta
Lệ ngâu đã bắt đầu gieo thánh thót
Sen từng cánh với sương trinh từng giọt
Bắt đầu rơi, thu đã tới lòng ta

Mãi hôm nay, ôi nửa kiếp trông chờ
Nàng mới đến, tay chèo khua nhẹ sóng
Tóc trề nải trên lưng còn bỏ thõng
Vòng hoa đào ôm lệch trán ngây thơ

Mãi hôm nay một buổi sớm thu mờ
Nắng đã tắt nơi lòng ta lạnh lẽo
Hương đã nhạt mà hoa dần đã héo
Còn chi đâu nồng thắm để yêu mơ

Có ai đem xây đắp một ban thờ
Với những mảnh bình tan trâm gãy nát
Có ai tặng đề cho người đỡ khát
Một vò không hay một trái tim khô

Bao nhiêu năm tưởng đã phí công chờ
Ta xé vụn ân tình gieo rắc mãi
Nay đâu muốn thu về khâu chắp lại
Cũng không sao toàn vẹn được như xưa

Lòng ta ơi, xin trở lại bên mồ
Để thương xót những hoa tàn lá rụng
Và đôi cánh vô duyên, đừng mở rộng
Đón đưa người nhan sắc đến lầu Thor

Kìa đã thôi rún rẩy cặp vai ngà
Nàng quăng mái chèo đi rồi đấy nhé
Tay đương vẫy miệng nhưng đào sắp hé
Bốn trời sương sắp vọng bốn tên ta

Lánh đi thôi, Nàng đã bước lên bờ
Giấu đi nữa, cả không gian sầu muộn
Ta chẳng nở, trời ơi, ta chẳng muốn
Của lòng ta Nàng đến lúc thu so

CÁNH BUỒM TRẮNG

Đằng xa mây tán loạn
Gió Bắc thổi không ngừng
Rặng núi còn đâu nữa
Giải lụa quấn ngang lưng

Mặt trời xuống bụi trúc
Mây nhẹ đua nhau trôi
Tiếng trống trên chòi huyện
Thu không đã đổ hồi

Ánh vàng lầy lút vương
Trên đồng lúa bao la
Màu tím hồng tan nát
Từng mảnh trên sông Đà

Dưới chân sóng nước nở
Ta ngồi nghe buổi chiều
Bên tai gió nước nở
Ta ngồi mong người yêu

Một cánh bướm vải trắng
Trôi theo nước lững lờ
Từ khoang thuyền lạnh lạnh
Tiếng hát bổng cao đưa

Cánh bướm ngày một nhỏ
Tiếng hát ngày thêm xa
Ta nhìn theo không chớp
Ta lắng mãi lời ca

Phải đương đầu với gió
Phải bơi ngược dòng sông
Tiếng ca dần đuối sức
Còn thoi thóp nào nùng

Rồi sau chìm tắt hẳn
Như ánh nắng chiều đông
Đã tắt trên đầu núi
Đã chìm trên mặt sông

Rồi từ cao ập xuống
Rồi từ xa dồn về
Bóng đêm dần chiếm cứ
Tràn ngập nơi thôn quê

Nhưng trong khung cảnh vật
Cứ từng phút tối hoài
Xa xa cánh bướm nhỏ
Màu trắng vẫn chưa phai

Nào tím vàng lá mạ
Vội hồng tía còn đâu
Chỉ còn một điểm trắng
Hấp hối trong đêm sâu

Em ơi ta trần trọc
Khắc khoải đã bao đêm
Nhớ mong rồi ngờ vực
Đến cả tấm tình em

Vì những điều mơ ước
Của tuổi trẻ yêu đời

Thắm tươi như ánh nắng
Đã phai rồi em ơi

Giấc yên ương liền cánh
Mộng trăm năm lúa đòi
Êm đêm như tiếng hát
Đã tan rồi em ơi

Trong lo buồn chán ngán
Trong hoàn cảnh éo le
Tuy ta còn nhận rõ
Lòng em yêu xưa kia

Nhưng mai ngày bóng tối
Thắm mãi trên đường đi
Biết đâu còn có nữa
Lòng em yêu xưa kia

Ta đâu còn giữ được
Lòng em yêu như xưa
Em ơi cánh bướm trắng
Sắp biến trong đêm mờ

VƯỜN TÂM SỰ

Một dĩ vãng tràn thơ và đắm lệ
Những u hoài chôn kín tận thâm tâm
Anh dùng đắng mãi chiều nay mới kể
Mặc dầu em thúc giục đã bao năm

Vườn tâm sự sắc hương nào có thiếu
Nhưng hương tàn trong nhị sắc trên hoa
Đầy đó ngủ âm thầm muôn cánh héo
Nụ cười tươi tan tác phần son nhòa

Đầy chiếc tổ, chim không nhìn nhận nữa
Đề buồng rơm mục nát giá hơi may
Kia ủ dột đôi ba mồi lá úa
Ngồn ngang nằm thoi thóp dưới chân cây

Hãy nin thở đi em và rón rén
Kéo bước chân xô giạt những hồn thơm
E tiếng nói sẽ làm kinh động đến
Của thời xưa niềm thương nhớ yêu đương

Hãy đứng lại trầm ngâm bên mộ lá
Hãy nâng niu từng cánh rụng đài sơ
Nhưng chớ hỏi bướm vàng đâu vắng cả
Cùng chim xanh thôi hót tự bao giờ

Chớ căn vặn buồng rơm sao bỏ trống
Mà uyên đi có hẹn trở về chăng
Cũng đừng nhắc phiến gương hồ ảo mộng
Còn hay thôi ngồi tỏ dấu sao băng

Hãy yên lặng nhưng trông tìm hãy khắp
Hiều cho xa mà cảm nữa cho sâu
Rồi em sẽ thấy lòng thơ tràn ngập
Sóng buồn thương xô đến tự đầu đầu

Từng bước đã theo anh vào quá khứ
Hãy theo anh từng bước lặng ra về
Đó hết thấy em ơi đời tâm sự
Vui gì đâu mà em cố đòi nghe

Trời xuân quang đãng ngoài kia
Giấu nhanh giọt lệ ra về thôi em
Lần sau muốn lại vào xem
Đừng quên khẽ tiếng và êm gót giày

Bước chân lời nói thơ ngày
Nếu làm xao động những ngày tháng qua
Thì anh đóng cửa vườn hoa
Thôi không kể nữa đâu mà nghe em

BẠC TÌNH

Hoa trắng đầy mờ
Nào nuốt tiếng ai vừa khóc
Sương vẫn đục
Khói mơ hồ
Nhìn quanh : chiều xám với tha ma.
Vắng tanh, ôi chiều nơi tha ma
Nhưng đâu đây ai khóc gần hay xa
Mà thấm thiết, hay thu vừa nước nở
— Không, không phải giọng hồn trong sắc úa
Không, cũng không âm nhạc của màu phai
— Tiếng mùa thu ta lắng đã quen tai...
Nhưng gió tắt mà sao còn động cỏ
Hoa lung lay vật vờ nằm hương tàn
Hay tiếng khóc dâng lên từ đáy mộ
Của muôn đời chưa nín hận lia tan

Ngậm ngùi, u uất
Nào nuốt, than van

Oán thương chi mà cay đắng muôn vàn !
— Ta chẳng biết, nhưng ai mà biết được
Chân đứng lại hồn trôi vào thuở trước
Trưởng chừng nghe thánh thót lệ người xưa
Hán Minh Phi muôn dặm đất Thuyền Vu
Tiếc cung điện Trường An còn nức nở
Ai vụng tính để cung đàn lỡ dở
Ai quên lời sai hẹn lúc chia tay
Mắt mòn trông ả Nhạn khói mây đầy.

Ngậm ngùi, u uất
Não ruột, chua cay
Oán thương chi mà xương máu tràn đầy !
— Sao tiếng khóc còn dâng thê thiết mãi
Bóng chiều buông đã lạnh kín tha ma
Từ cõi âm còn vắng đến lòng ta
Niềm di hận của ai, người bạc mệnh.
Tay run rẩy nhưng không vì gió lạnh

Bông đề rơi trên cỏ năm vàng hương
Ta vừa thấy một linh hồn mỏng mảnh
Niu vai ta đòi trả lại yêu đương.
Lòng chơ vơ rùng rợn nỗi kinh hoàng
Lời cay đắng tưởng vô cùng bất tuyệt.
Ngậm ngùi, thống thiết
Rầu rĩ, thê lương
Tiếng nước nở trên vai nhường rỏ huyết
Niềm oán hận càng nghe càng rõ rệt
Ôi trăm đau nghìn tủi quá bi thương !

Chiều hôm nay ta viếng mộ một tình nương

QUÊN

Đã hẹn với em rồi, không tưởng tiếc
Quãng đời xưa, không than khóc gì đâu
Hãy buông lại gần đây làn tóc biếc
Sát gần đây gần nữa cặp môi nâu

Đêm nay lạnh tìm em trên gác tối
Trong tay em dâng cả tháng năm thừa
Có lẽ đâu tâm linh còn chọn lối
Đề đi về cay đắng những thu xưa

Trên nẻo ấy tôi bời, em đã biết,
Những tình phai duyên ủa mộng tan tành
Trên nẻo ấy sẽ từ muôn đáy huyết
Ái ân xưa vùng dậy níu chân anh

Không, em ạ, không còn can đảm nữa
Không, nguồn yêu suối lệ cũng khô rồi
Em hãy đốt giùm anh trong mắt lửa
Chút ưu tư còn sót ở đôi môi

Hãy buông lại gần đây làn tóc rối
Sát gần đây gần nữa cặp môi diên
Rồi em sẽ dìu anh trên cánh khôi
Đưa hồn say về tận cuối trời quên

SAY ĐI EM

Khúc nhạc hồng êm ái
Điệu kèn biếc quay cuồng
Một trời phấn hương
Đôi người gió sương
Đầu xanh lặn đạn, cùng xót thương, càng nhớ
thương
Hoa xưa tươi, trắng xưa ngọt, gối xưa kẻ,
tình nay sao héo ?
Hồn ngã lâu rồi nhưng chân còn dạo
Lòng chót nghiêng mà bước vẫn du dương
Lòng nghiêng tràn hết yêu đương
Bước chân còn nhịp nghe thường lảng lơ...
Ánh đèn tha thướt
Lưng mềm nảo nuốt đáng to
Hàng chân lả lướt
Đê mê hồn gửi cánh tay hờ.
Ậm ba gợn gợn nhỏ
Ánh sáng phai phai dần
Bốn tường gương điên đảo bóng giai nhân

Lui đôi vai, tiến đôi chân
Riết đôi tay, ngã đôi thân
Sàn gỗ trơn chập chờn như biển gió.
Không biết nữa màu xanh hay sắc đỏ
Hầy thêm say còn đó rượu chờ ta
Cổ chưa khô đầu chưa nặng mắt chưa hoa
Tay mềm mại bước còn chưa chũnh choáng
Chưa cuối xư Mê Ly chưa cùng trời Phóng
Đặng

Còn chưa say, hồn khát vẫn thèm men

Say đi em, say đi em
Say cho loi lả ánh đèn
Cho cung bậc ngã nghiêng điên rồ xác thịt
Rượu, rượu nữa, và quên, quên hết.
Ta quá say rồi
Sắc ngã màu trời
Gian phòng không đứng vững

Có ai ghi hư ảnh sát kê môi ?
Chân rã rời
Quay cuồng chi được nữa
Gối mỗi gần rơi
Trong men cháy giác quan vừa bén lửa
Say không còn biết chi đời
Nhưng em ơi
Đất trời nghiêng ngửa
Mà nước mắt thành Sầu chưa sụp đổ ;
Đất trời nghiêng ngửa
Thành Sầu không sụp đổ, em ơi !

MÂY

CẢM THÔNG

Đã lâu trăng cứ tuần trăng sáng
Hoa cứ mùa hoa dậy sắc hương
Phai thắm đầy vơi hờ hững nhịp
Vô tình lui tới lớp tang thương

Triều đại hưng vong đều tiếng quốc
Duyên tình quên nhớ giỡn hoàng ly
Trắng đen thề nguyện trầm lên vút
Cao thấp sầu vui phẳng trúc ty

Ai thấy nảo nề trên lá thắm
Buồn ai cung nữ lạnh chia phôi
Nào ai linh cảm màu sông trắng
Hận kẻ ôm thuyền khóc lứa đôi

Khí thiêng chừng sớm lìa nhân thế
Dương thịnh rồi chẳng Âm đã suy
Quạnh quẽ thu phần thơ bật tiếng
Lầu hoang chìm cỏ dấu hồ ly

Còn đâu thuở ấy niềm khăng khít
Quỷ vờn người chung một mái nhà
Trắng bạn hoa em trăm mối lái
Đèn khuya diu dặt bóng yêu ma

Dăm gã thư sinh vừa lạc đê
Mười nàng xuân nữ sớm chìm châu
Cảm thông một phút bồng ân ái
Miếu nguyệt vườn sương gặp gỡ nhau

Âm Dương kẻ sát đôi bờ suối
Vạn nhịp cầu tơ chấp ý duyên
Xao xuyến muôn loài thơ nhạc sống
Gỗ nào danh sĩ đá thuyền quyền

Tương tư có nghĩa gì non ải
Gác trọ phòng khuê một nỗi hàn
Trang sách chập chừng run lửa nển
Hài thù nâng gọi ngăn không gian

Hỡi ơi dâu bể mòn thương nhớ
Gỗ đá còn tro gỗ đá thôi
Lớp lớp biên cương tình chặt hẹp
Mùa xưa thông cảm đã qua rồi

Qua rồi thuở ấy tình sâu nặng
Trăng mới cuồng si nụ bán khai
Ta nhớ tiền thân phòng lại ngỏ
Giấc hồ thơm tóc gái Liêu Trai

ĐẬM NHẬT

Da thịt điêu hiu rợp bóng mây
Sương lam mờ cổ gió vàng cây
Song sa nắng xế dần ân ái
Lạnh cả mùa xưa nguyệt Mái Tây

Nẻo ngắt chiêm bao nhịp rụng đều
Tâm tư ngờ chạm bước hài thêu
Tiền thân nửa gối vườn mưa lá
Vết cũ phong sầu đậm nhạt rêu

Tình chùng bơ vơ độc viễn hành
Nàng Thôi thôi đã hết Oanh Oanh
Gót sen chùa cổ đêm trăng ấy
Vọng thấu luân hồi nhạc mỏng manh

Mùa nhớ thương sang mộng nở nà
Tình anh nghìn kiếp thoáng dư ba
Hồn ai xác mới nghe thoi thóp
Vang bóng hài xiêm chuyển thờ da

NỬA TRUYỆN HỒ LY

Giàn dừa mưa lất phất
Mệnh mông sầu xứ dèm dài
Hư vô động tiếng giày ai...

Mình ta, buồn đặc đặc
Say giữa hai tờ Liên Trai
Rún rẩy hoa đèn rung ngọn bắc
Không gian đàn mãi tiếng giày ai...

Dầu cạn lưng chừng phao
Sợi nhỏ thon mềm dáng liễu
Hài son phôi phôi lửa đào
Khói biếc màu xiêm yểu điệu

Ai đó — phải chăng hồn cỏ cây
Bắc thơm dầu quánh nhựa hây hây
Dầu voi bắc mỏng manh gãy
Bước chân nào bộ ngựa
Hoa đèn lung lay

Ai đó — phải chăng hồn cỏ cây
Mộ vắng lầu hoang ngơ ngác sợ
Cùng đêm nương về đây
Cùng mưa vương về đây
Nửa truyện Hồ Ly trang sách giở
Lung linh tiếng giấy

TÌNH LIÊU TRAI

Quê nàng xa lắm tận phương Đông
Mãi xứ bình minh dậy lửa hồng
Vóc liễu y thường hoa phất phới
Trùng dương ngàn dặm nhớ mênh mông

Chưa gặp bao giờ ta đã mê
Này đêm trăng thiếu, rượu xa về
Có ai ngăn bước cầm tay nhủ
Xá muối tình sâu chó lỗi thề

Lời nói như làn hương thoảng đưa
Sóng trăng gợn gợn chút âm thừa
Liêu Trai nghi hoặc người trong truyện
Hay đó tình duyên một kiếp xưa

Rượu ngấm say nằm dưới gốc mai
Khói sương tha thướt áo bay dài
Đê mê trở gối — ồ trăng lặn
Rêu biếc còn ghi nhẹ dấu hài

Nẻo mặt trời lên thoảng dáng mây
Xiêm y mờ nhạt vóc hoa gầy
Bể Đông nàng đã dần lui gót
Kỷ niệm chừng lưu một chút đây

Gạn giấc chiêm bao vớt mảnh hình
Tóc xòa buông rủ má tròn xinh
Hoa mai thêu trắng nền xiêm lụa
Đôi mắt ngời sao miệng đắm tình

Lòng cháy yêu đương tự bấy giờ
Sá chi ngoài Thật với trong Mơ
Đêm đêm ảo ảnh thơm chăn gối
Tình hương về Đông dạ lắng chờ

GIANG NAM NGƯỜI CŨ

Ai phụ tình ai lỗi tóc tơ
Đèn khuya truyện cũ hận dằng mờ
Giang Nam mực động sầu trên giấy
Chữ đảo điên rồi thánh thốt mơ

Ý tóc niêm da lợm kiếp nào
Động về mây tuyết nửa chiêm bao
Đông A bưng thắm môi hàm tiếu
Trăng phơi hài ngân liễu vươn cao

Sương bay giải áo mướt rờn nhung
Sao ánh xiêm thêu ngọc rủ chùng
Thưa thốt không gian chìm tiếng nói
Âm thanh huyền hoặc thoáng mờ rung

Tình qua giọng suối ngợ tai phàm
Nhạc thấp cung Hồ mộng phớt lam
Hơi gió xa khơi lời nhỏ nhẹ :
Em nghìn thu cũ gái Giang Nam

Bừng thức tiền thân choàng cảm giác
Ai nghìn thu cũ gái Giang Nam ?
Ta nhớ rồi, — Em, hồn lẫn xác
Em, nghìn thu cũ gái Giang Nam !

Cô hàng xộm nhỏ chớm si mê
Trầm lạnh Tây Sương lỗ dử thề
Kiếp trước đời sau tình vẫn một
Thời gian xuôi gởi tiếc thương về

U uất không tan nẻo dạ đài
Hồn trinh phiêu giạt lạnh phàm thai
Sắc hương lơ lửng trôi dăng đặc
Kết nhớ đồn yêu vọng tới ai

Ai đó là ta một kiếp nào
Trầm luân hồn tỉnh giữa chiêm bao
Giác quan vụt cháy niềm run rẩy
Xưa đã nghìn thu gửi má đào

Cặp má đào xưa vừa độ chín
Ôi nghìn thu cũ gái Giang Nam !
Đôi xác bao lần ta lỗi hẹn
Em nghìn thu vẫn gái Giang Nam.

DÂNG TÌNH

Bốn trời sương lạnh
Đường xanh bóng trắng
Lửa đào lung lay phất phới
Thi nhân ôi xin đừng bước lại
Đây Hàng Châu thường mơ ước đêm Hoa
Đặng

Đêm Hoa Đặng đường xanh bóng trắng
Đêm Hoa Đặng đèn quanh lối xóm
Đây cầm ca người mộng gái xưa Kim Lăng...
Hãy dừng đây chàng Say
Mà điên cuồng lời lả
Đón muôn đời thanh sắc ngã trong vòng tay.
Nhịp trúc buông khoan
Sóng tơ dồn chậm
Môi nồng tươi da mịn ấm
Liều xinh xinh thon dáng liễu cong đôi nét
mày.

Lũ chúng em chờ Chàng qua chín kiếp
Tình giang hồ phong nhụy vẫn nguyên
hương

Rượu dâng nồng đây son phấn mười phương
Khởi lên biếc và đây hồn tứ xứ
Trên cánh Nhạc đề mê Chàng hãy ngự
Đàn tơ mây theo phách gỗ trầm hương
Nhịp lời ca lời lả bóng nghề thường
Âm điệu sẽ ru Chàng say đến cuối.
Lũ chúng em ca nhi
Đón dâng chàng một buổi
Nỗi yêu mê cuồng dại nén từ lâu
Rồi mai đây Chàng rong ruổi
Thuyền buộc sông mưa
Ngựa dừng trăng khuyết
Tình nhân thể chưa cay người lịch duyệt
Niềm giang hồ tan tác lệ Giang Châu
Xin bẻ thuyền quay hướng
Xin giục ngựa quay đầu
Về cùng chúng em
Buồng xuân chờ cửa ngõ
Khóm trúc đợi xanh màu
Họp cùng chúng em
Có nàng tiên má hồng nâu

Giúp đôi cánh biếc dâng sâu lên khơi...

Hãy dừng đây Chàng Say ơ
Cùng lặn dạn bên trời một lửa
Đêm Hoa Đăng vắng Chàng thoi thóp lửa
Tiếng đàn senh rời rạc khúc Thiên Thai
Hãy dừng đây sương gió lạnh bên ngoài.

EM LÀ CÔNG CHÚA

Bồng bênh mun chầy óng lưng thon
Nhạc tía đèn vua chuyển gót son
Yêu điệu Hương Giang mềm nếp áo
Trầm bay sóng mỏng vạt trắng non

Công Chúa — Là đây mộng ngự thuyền
Bài thơ mờ tỏ nón nghiêng duyên
Hàng mi ánh phôi tình thanh liễu
Gợn gợn giòong thu mắt ngọc tuyền

Môi trữu mùa nho ngọt ý thương
Má thơm hồng hạnh kín tin hương
Lòng ơi nghe đã niềm xưa động
Nắng quái bờ mây gấm tịch dương

Kề song nguyệt chéch ngủ chung giường
Kính Khuyết trời xa trán tuyết sương

ĐỜI VẮNG EM RỒI SAY VỚI AI

Sóng dậy dịu hiu biển dấy sầu
Lênh đênh thương nhớ giạt trời Âu
Thôi rồi — tay nắm tay lần cuối
Chia nẻo giang hồ vĩnh biệt nhau

Trai lỡ phong vân gái lỡ tình
Này đêm tri ngộ xót điều linh
Niềm quê sức thức lòng quan ải
Giây phút dừng chân cuộc viễn trình

Tóc xỏa tơ vàng nệm gối nhung
Đây chiều hương ngát lửa hoa dung
Sóng đôi kề ngọn đèn hư ảo
Mơ kiếp nào xưa đã vợ chồng

Quán rượu liền đêm chuốc đắng cay
Buồn mưa trắng lạnh nắng hoa gầy
Nắng mưa đã trải tình nhân thế
Lưu lạc sầu chung một hướng say

Gặp gỡ chùng như chuyện Liễu Trai
Ra đi chẳng hứa một ngày mai
Em ơi lửa tắt bình khô rượu
Đời vắng em rồi say với ai

Phương Âu mờ mịt lối quê nàng
Trăng nước âm thầm vạn dặm tang
Ghé bến nào đây người hải ngoại
Chiều sương mặt bể có mơ màng

Tuyết xuống phương nào lạnh lắm không
Mà đây lòng trắng một mùa đông
Tương tư nổi đuốc thâu canh đợi
Thoảng gió trà mi động mấy bông

MỘT PHÚT NGỪNG SAY

Bắc trữu hoa đèn nhạ ủa nâu
Phai say nằm khóc mộng ban đầu
Bước chân song sóng vòng tay mở
Giạo ấy người ơi xa lắm đâu
Chớm nụ tiếc cho tình quá ngát
Mà thương trời bể quá cao sâu
Tiếc thương lên khói vào tâm trí
Mưa gió tàn đêm lộng quán sầu

LÁ THƯ NGÀY TRƯỚC

Yêu một khắc để mang sầu trọn kiếp
Tình mười năm còn lại mấy tờ thư
Mộng bằng quơ hò hẹn cũng là hư
Niềm son sắt ngậm ngùi duyên mỏng mảnh
Rượu chẳng ấm mưa hoài chạnh chiều lạnh
Chút hơi tàn leo lét ngọn đèn khuya
Giấc cô miên rùng rợn nẻo hôn mê
Gió âm trường bay về quanh nệm gối
Trong mạch máu chút gì nghe vương rối
Như tơ tình thắt mắc buổi chia xa
Ngón tay run ghi nét chữ phai nhòa
Hỡi năm tháng, hãy đưa đường giấc điệp !
Yêu mê thế để mang sầu trọn kiếp
Tình mười năm còn lại chút này đây
Lá thư tình xưa nhớ lúc trao tay
Còn e ấp thưở duyên vừa mới bén
Ai dám viết yêu đương và hứa hẹn
Lần đầu tiên ai dám ký « Em Anh »
Nét thon mềm run rẩy gắng đưa nhanh

Lòng tự thú giữa khi tim trốn nấp
Mười hàng chữ đơn sơ, ồ ngượng ngập
E dè sao mười hàng chữ đơn sơ
Màu mực tươi xanh ngát ý mong chờ
Tình hé nụ bừng thơm trong nếp giấy...
Ôi thân mến, nhắc làm chi thuở ấy
Đêm nay đây hồn xé nẻo thu tàn
Khóc chia lìa ai níu gọi than van
Ta chỉ biết nằm nghe tình hấp hối
Say đã gắng để khuấy sầu lẽ gỏi
Mưa, mưa hoài, rượu chẳng ấm lòng đau
Gấm the nào từ buổi lạnh lùng nhau
Vàng son có thay màu đôi mắt biếc ?
Tình đã dời đi riêng mình tưởng tiếc
Thôi rồi, đây chiều xuống giấc mơ xưa
Lá lá rơi nằm bệnh mấy tuần mưa
Say chẳng ngăn những đêm dằng dặc nhớ
Trăng nào ngọt với duyên nào thắm nở
Áo xiêm nào rực rỡ ngựa xe ai ?
Đáy mưa bay mờ chậm bước đêm dài

Đêm bất tận đêm liền đêm kế tiếp...
Yêu sai lỡ để mang sầu trọn kiếp
Tình mười năm còn lại chút này thôi
Lá thư xưa màu mực úa phai rồi
Duyên hắt hắt ở phương trời đâu đó

MƯỜI HAI THÁNG SÁU

Trăng của nhà ai trăng một phương
Nơi đây rượu đắng mưa đêm trường
Ờ — đêm tháng sáu mười hai nhĩ
Tổ của Hoàng ơi hồi nhớ thương

Là thế, là thời, là thế đó
Mười năm thôi thế mộng tan tành
Mười năm — trăng cũ ai nguyên ước
Tổ của Hoàng ơi Tổ của Anh

Tháng sáu mười hai — từ đấy nhé
Chung đôi — từ đấy nhé lia đôi
Em xa lạ quá — đâu còn phải
Tổ của Hoàng xưa Tổ của Tôi

Men khói đêm nay sâu dựng mộ
Bia đề tháng sáu ghi mười hai
Tình ta ta tiếc — cuồng — ta khóc

Tổ của Hoàng nay Tổ của Ai

Tay gõ vào bia mười ngón giáp
Mười năm theo máu hận trào rơi
Học làm Trang Tử thiêu cơ nghiệp
Khúc Cổ Bồn Ca gõ hát chơi

Kiều Thu hề Tổ em ơi
Ta đang lửa đốt toi bời Mái Tây
Hàm Ca nhịp gõ khói bay
Hồ Xừ Xang Xế... bàn tay diên cuồng

Kiều Thu hề trọn kiếp thương
Sầu cao ngùn ngụt mảy đường tơ khô
Xừ Xang Xế Xừ Xang Hồ
Bàn tay nhịp gõ diên rồ khói lên

Kiều Thu hề Tổ hỡi em
Nghiêng chân rốn bề mà xem lửa bùng
Xế Hồ Xang... khói mờ rung
Nhịp vượn sầu tỏa năm cung ngút ngàn

NGOÀI BA MƯƠI TUỔI

Nằm say nhựa tỏa cánh xiêu xiêu
Giường thấp nghe trời xuống tịch liêu
Sự nghiệp nào đâu trưa nắng xế
Hoa phai thề ước lá tàn yêu
Ngoài ba mươi tuổi duyên còn hết
Một ván cờ thua ngả bóng chiều
Ai khóc đời ai trên bậc lụi
Đây mùa thu sớm lửa dần thiêu

BÀI HÁT CUỒNG

Xuân có sang mà hoa không tươi
Ý ngát hoài chẳng hề tuổi chớm ba mươi ?
Nằm say ngỗ lạnh
Buồn nghe mưa rơi
Chiều xuống chênh song hè gió lên đầy trời...
Ta đợi bóng hoa nào hiện ?
Ta lắng tin hương nào đến ?
Duyên kiếp gì đâu hề ta có chờ ai !
Hương một sớm đã tan hề hoa đã phai...
Đời họ bỏ ta hề riêng gì kẻ ấy
Tình trót lầm trao hề Ta hỡi Ta ơi !
Đốt lửa mà lên hề về đâu chẳng vậy
Chơi với hư vô hề ném xa hồn Người !
A ha — đập cho nát vụn
Tuôn châu òa bật lên cười
Ta có là Ta chẳng hề Ai chứ là Ngươi ?
Chậu sành tiếng đập ngàn năm cũ
Họa điệu chiều nay xác rã rời
Họa điệu chiều nay lòng rạn vỡ
Bi thương xưa hề đột nhập hồn tan tác rơi.

Ta đã say hề men chuyển choáng
Ta đã mê hề khói chơi vơi
Sao chiều xuống chênh song hề còn đau
thân thế ?

Còn tủi bình sinh hề khi gió lèn đầy trời ?
Một giấc mơ hề chìm trong đáy chén
Bầy dây tình hề thiêu trên lửa ngời
Xuân đã lại rồi ư, mùa xuân nào thế nhỉ
Mà ta cũng mang mang lòng hoa úa hoa tươi ?
Khoảng đã hề thâm lâm – ngự viên hề u cốc
Đầy vơi đầy chắc đâu hề ý ngát không hoài
thời

Mà lo lắng ngày qua xanh tóc về bạc
E mộng héo thiên thu hề tuổi chín ba mươi !
Say găng say lên hề lên tận độ
Găng say hề cho tỉnh nhé Ta ơi !
Điên đảo Thời Gian hề linh đài vụt sáng
Lăn lộn Không Gian hề trần tâm sẽ vơi
Sụp đổ bóng đêm hề năm đường cảm giác
Tiềm thức bừng lên hề muôn ánh sao mai

Đâu đó tà dương hề treo ngọn bắc
Đâu đó cuồng phong hề reo đáy chai...
Mùa chi ngày chi hề tuổi bao rồi nhỉ ?
Quanh chiếu rộn tang thương hề tình anh
ngoài đời
Xác bỏ trống trơ hề trí vào mê loạn
Say tới Vô Vi hề Ta đó Ta ơi !

RỪNG PHONG

MỘNG ĐẸP

Tin mùa xô vỡ chiêm bao
Liềm treo lệch bắc, trăng vào đầy song
Mây Đẳng vương, khói A Phòng
Đê mê nửa gối hàn phong, giặt mình
Trai thơ gái nhạc đêm quỳnh
Giữa chừng vui, sáo lý đình véo von
Tiêu Tương nhòa nẻo phấn son
Trắng tay, ngò lạ màu non nước Tần
Canh gà vang lối dương trần
Còn nghe nức nở thu phần tiếng ai
Chiếu chấn sức nức hương nhài
Xác con hồ điệp chưa ngoài giường thu

DUYÊN MÙA TẬN THẾ

Giấy khắc trăm tư loạn dáng màu
Trời ơi — Hồn Cả ghen thương đau
Thế gian đương tự tay đào huyết
Địa phủ gần kia — lửa vạc dầu.

Bốn phương bề héo non nhàu
Đồng tan Đoàn vỡ, tình cầu ngửa nghiêng
Năm đây u uất dài thiêng
Dư ba gợn đắng niềm riêng một người.

Thiên lương quẩn quại giữ màu tươi
Thề chất còn thoi thóp nhạc trời
Dạo xứ phân tranh mùa hỗn độn
Biết lòng ta vện, nhé Xa Khơi !

Lệ tuôn vòm khói châu rơi
Cũng hoài như ngọc vang cười thác men
Sóng chai cựa dáng hoa đèn
Môi nào thuộc, mắt nào quen, ta chờ !

Đội ai về ngự sáng ngai Thor
Người bạn đầu tiên thuở bấy giờ
Ước cũ : tái sinh ngày tận thế
Tìm nhau cùng nổi mộng ban sơ.

Cánh bằng siêu thoát hư vô
Sau lưng bỏ sập cơ đồ trần gian
Ngẩng lên : Nàng vẫn hồng nhan
Đê mê ánh bút hương đàn châu quanh.

Chừ đây Trái Đất vỡ tan tành
Em đã về kia gặp lại anh
Nụ chúm nhung đào tươi lửa bắc
Thu ba nồng rượu khóe long lanh.

Phù du trọn cuộc viễn hành
Trắng tà treo đỏ, mây thành chắn ngang
Trầm luân vụn đá phai vàng
Bước ra ngoài giấc mơ màng đón nhau.

Thôi mặc Thời Gian liệng Trái Sầu

Gác tai ngựa hí cuốc gào đau
Dang tay trở gót về Nguyên thủy
Rào kín vườn xưa khép cánh lầu.

Đôi ta dựng một Thiên cầu
Bể xanh vĩnh viễn nương dâu đời đời
Tiền sinh ôn việc đời đời
Xiết bao ngờ vực... Kiếp người đó ư ?

HƯƠNG RỪNG

Ông ả bờ lau nguyệt thượng tuần
Lòng khe sỏi vụn mát da chân
Say mè vạt áo chằm sơn nữ
Lội suối tìm hoa nỏ cách trần

Tầng tầng rêu ăm đá cheo leo
Đồi sậy quanh co lớp lớp đèo
Nhẹ gót phiêu bông noi viễn ảnh
Trăng ngàn đưa lối gió ngàn theo

Mờ tỏ dâu dày hiện xóm Mường
Nhà sàn e lệ nép trong sương
Mùa xuân chốn ấy riêng bờ cõi
Hải nộ tình kia vẫn khép hương

Trăng nhô liềm bạc núi Thiên Thai
Ta nhớ chiều xưa Vọng mỹ đài
Cặp mắt là đây, tiền kiếp nhé
Vành cong cong vẽ nguyệt sơ khai

Xinh xinh viền gấm bầy màu phò
Dưới ngực huy hoàng giợn sóng to
Xiêm biếc thon thon đường tuyết kỹ
Áo dài buồng trắng gót rung thơ

Ta còn ngây ngất vẽ lâm tuyền
Người đã ân cần miệng hé duyên
Ngọc nồn hai hàng son bọc thắm
Ta ngờ vi vút nhạc rừng lên

Một xuống non xanh rồi nẻo về
Tóc nào mây tám ngã sơn Khê
Châu Lương mà có chàng ngư phủ
Nhận dấu Đào Nguyên bước bước mê

ĐÊM KỶ BÚT

Nòi si, cốt nhạc, giống đa tình
Vạn thuở còn say bóng nguyệt chênh
Mực ngát trang thơ, giòong thạch bản
Đằm tươi màu tóc Thôi Oanh Oanh

Trăng sáng ngời hoa động cách tường
Câu thần phơi phới vóc băng sương
Đã ai về ngự đêm kỷ bút
Giải gấm phong lời nhụy hải đường

Chất mỗn đào yêu, nồn ngó sen
Nát tơ nhàu lụa phút trần duyên
Cánh tay hằn vết son đài các
Ôi đoá hồ ly?... nụ giáng tiên ?...

Bút tuông phong vũ mấy vắn thơ
Ai đó tình si tự kiếp xưa
Khiến kẻ ngàn sau nằm đọc sách
Còn mơ lần nữa giấc ai mơ

Ta nằm mơ lại giấc mơ cuồng
« Vọng mỹ nhân hề thiên nhất phương »
Gối nệm gây gây mùi dị phần
Lòng đơn nặng trĩu gái Tây Strong

CHỜ ĐỢI HOÀI CÔNG

Ta đợi em từ ba mươi năm
Uồng hoa phong nhụy hoài trắng rằm
Heo may chớm đã lên mùa gió
Ngăn ngắt chiêm bao lạnh chiều nằm

Cúc tả toi vàng mộng xác xơ
Hiên sương ngõ lá vẫn trông chờ
Đêm dài quanh hé đôi song lớn
Nguyệt động vòng tay ủa giấc mơ

Ngai trống vàng son lọt sắc rồi
Lòng ta Hoàng Hậu chẳng về ngôi
Hồ ly không hiện người không đến
Chỉ ánh trăng vào khuôn cửa thôi

Hiu hắt tình trai một kiếp sông
Mệnh mông nệm gối rét căn buồng
Lệ sa bạch lạp ngàn đêm trắng
Thơ vút sầu say rượu nhập cuồng

Đã mấy canh khuya nộ ngát nhai

Kết chưa thành mộng ý Liêu trai
Lung linh nguyệt thắm vàng trang sách
Đợi chẳng bằng sen nhịp gót ai

Thôi thế hoài thom tuổi điệu hiền
Cánh khô mành lụi trót hoa niên
Chương đài, ca quán, ôi hồng liễu
Nửa cuộc trần gian lợm yến diên.

Khắp đã nghe tìm mỗi núi sông
Đâu sương vò ngựa, gió mui bông ?
Gió sương giờ vẫn buông đây lạnh
Em hỡi ? Phương nào em có không ?

BÀI CA NGU PHỦ

Màu xanh cây lúa mờ xa cánh đồng
Hoàng hôn nhuộm ủa thu già trên sông.
Lênh đênh trời nước bênh bồng
Thuyền trôi như lướt hư không.
Vòm cao diu dặt
Chen sắc lam hồng.
Ai xòe chiếc quạt mênh mông
Đỏ cháy non Đoài ?
Vằng vặc phương Đông
Chén vàng ai cất dâng mời ?
Ta say chén nguyệt, tình ơi
Lời ca ta gửi xa vời thăm thăm buồng thêu...
Cầm ngang mái chèo
Buông theo dòng lạnh
Một con thuyền trong ánh tà dương.
Hồn nương tiếng hát
Trôi giạt về đâu
Gió đưa giùm nhé qua lầu cô gái dài trang.

Rằng ta vô vô yêu nàng
Song hoa bần bật khép
Nghìn dặm trong tắc gang.
Hỡi người thâm khuê lụa gấm son vàng
Đây một kẻ si tình áo lá
Cuồng vọng mê nàng
Thao thức giữa trời cao nước cả
Dạo con thuyền ngư phủ ngược xuôi trường
giang,

Tiền thân một giấc huy hoàng
Đào nguyên còn lộng hào quang đến giờ.
Hỡi người nhan sắc vô tình ấy
Ta đã lòng son cháy ước mơ.
Đắm say rồi nàng ôi
Dừng chèo lên tiếng hát
Vang lừng trăng gió phượng bay tìm đôi.
Ôi, chiều nay
Bức rèm nhung to, gác vàng xa xôi
Biết có vắng dư ba lời ca bồi hồi ?
Biết có gợn phong ba lòng ta gọi đôi ?

Cuồng ca một khúc

Đắm say rồi

Nàng ôi...

Nàng ôi !

TÌNH THUỞ THANH BÌNH

Có một mùa thu đẹp chẳng ngờ
Mây chiều rải lụa sớm dăng tơ
Nắng thanh bình cũng vàng như bướm
Hoa cũng vàng như nguyệt trẻ thơ

Lòng đất bừng lên tiếp ý trời
Tuổi em mười sáu, anh hai mươi
Say duyên còn khépg hương phong nhụy
Mở một đào nguyên giữa cuộc đời

Mê tình đắm đuối hơn mê nhau
Chẳng nghĩ đường xa chẳng biết sầu
Khúc khích chim vàng trong khóm biếc
Cười ai bỏ ngõ chiếc hôn đầu

Lòng nhịp theo lòng tay nắm tay
Nho đương mùa ngọt trái môi say
Dưới hoa đêm ấy nồng âu yếm
Đâu biết hương thề lạnh tối nay

Tưởng ngâm mãi khúc Bạch đầu ca
Chị nguyệt ai ngờ đối chúng ta
Non nước, trời ơi ! này một cuộc
Bề dâu tàn nhẫn, bóng xuân qua

Ôi thời cuộc thế hết thanh bình
Cái tuổi thơ ngây của chúng mình
Đã hết rồi em !... và cũng hết
Cả mùa thu ấy đắm men tình

Trăng hết là trăng của ái ân
Mây phai màu tóc ý trung nhân
Nắng tan một giấc mơ thi sĩ
Hoa héo mùi hương miệng nữ thần

Nghe chớm hơi may lạnh bốn trời
Nhớ nhung mùa cũ tiếc ngày vui
— Em Kiều Thu ạ ! mười năm cách
Lòng gã Hoàng Lang vẫn ngâm ngùi

TỜ HOA

Một mảnh hồng tiên triu ngón tay
Hương mùa xuân mất ngậm ngùi bay
Xa xôi mái tóc thơm màu mực
Dáng chữ thanh tao gợi nét mày
Em vẫn Kiều Thu tròn tuổi nguyệt
Trần ai nào lắm được thơ ngây
Trán nghiêng tâm sự môi còn mím
Nhu như ban đầu mộng chớm xây
Viết gửi cho ta niềm tưởng nhớ
Hồn phong ân ái bức thư này.
Em ơi ! thăm thăm mười năm cách
Gặp lại nhau rồi, em có hay ?
Trong một thời gian, chừng đã thấu
Tờ hoa linh động sắc hây hây.

BÀI CA HOÀI TỐ

Mùa đã sắp thu rồi, trăng ướt sương
Nền lụi chiêm bao, năm xa nhớ thương
Hoi tiếng xưa, còn gió thơm canh trường
Em Kiều Thu giờ, lâu ai phấn hương ?

Ôi tóc xõa buông mây — trâm, tuổi nguyệt
tròn gương
Mỏi mắt tương tư hoài, riêng đầu sông Tương.
Máu rụng cánh hoa lẽ phố cũ
Tan tác thuở ân tình chớm nụ.
Trăng xế lan can — ồ, vai kẻ yêu đương
Nửa giấc cô miên — này, bóng hoa động tường !

Một phen tan vỡ miếu đường
Ôi mây mùa thu, nguyệt mùa thu
Dĩ vắng sầu cao vời vợi
Tháng sáu mười hai rồi, em hỡi Kiều Thu !

Ta đốt tâm hương mà phương trời gọi em
Hồn phách khuya nay chừng gối chần êm đêm
Có gợn cảm thông nào, làn da tuyết trinh
Nơi vết hôn xưa từng cháy men đa tình ?

Trăng sầu rung sáng rèm the
Một chút kỳ hương ta gửi đó.
Hồn ta đã tan vào hơi gió
Quanh quất mình em rồi, hồn em có nghe ?

Mười năm rụng ước phai thề
Ôi hoa đầu tiên, mộng đầu tiên !
Lòng ấy sông bồi núi lở
Tháng sáu mười hai rồi, em nhớ hay quên ?

Chớm thu ngày bước sang thuyền
Lại đã mười hai tháng sáu
Nghe mờ hận cũ hoa sen
Ngút ánh trăng phơi ngoài giậu.

Bốn hiên khuya tà nguyệt bạch lên sương

Chiếc áo năm qua — hừ, buổi mai tự trường
Vat mỏng manh the — này, ta quý dưới chân
Đôi gót san hô còn vắng tin bụi trần.

Tuổi thiêng rụng cánh thiên thần
Ôi thôi — còn chi ? em là ai ?
Giọt lệ chiều nay đầm máu
Gọi hồn em ngày - chưa - tháng - sáu mười -
hai

Ta đã mất em rồi, Kiều Thu ngày xưa
Hào quang đã phai rồi, tóc mun dòng thơ
Đã hết tìm em, dù chỉ tìm trong mơ
Thuở trước tình anh mà thể phách bây giờ !

Hãy tự hủy đêm nay vào dĩ vãng
Xuất thần cho tận nhập với hư vô
Lòng hết trần gian, đời thôi năm tháng
Ôi Kiều Thu ! Hồn em cũ ngây thơ !

Ta sẽ gặp chính - em - mùa - thệ - ước
Con đường Tận Thế trắng lu
Vì ta vẫn là ta - thuở - trước
Kiều Thu ơi hỡi Kiều Thu

NHỚ CỔ NHÂN

Khanh của Hoàng ơi lửa bốn phương
Khói lên ngùn ngụt chén tha hương
Nghe vang sóng rượu niềm ly tán
Trạnh xót nỗi thơ buổi nhiều nhưong
Biết có đêm nào trăng Thủy Tạ
Ngâm cùng ai nữa kịch Anh Nương
Đet khôn thành mộng tơ tầm rỗi
Mây cách non Vu nhớ lạ thường

Mây cách non Vu nhớ lạ thường
Chiêm bao lần quất bướm mê đường
Tình si hận đã mảnh ngưng máu
Người ngọc hoa chưa bóng gợn tường
Mấy thuở còn thơm trang Dị Sử
Muôn đời vẫn đẹp gái Tây Sương
Cổ đô một buổi lầm chinh chiến
Vầng nguyệt chia hai vạn dặm trường

Vầng nguyệt chia hai vạn dặm trường

Đêm sâu lữ quán tóc pha sương
Xanh xanh cỏ ngút bao hàng lệ
Bắn bắt hoa chìm nửa phiến gương
Liều biếc loi thoi bờ rủ oán
Sen vàng lững đững gót bay hương
Chờ nhau chẳng gặp nhau trong mộng
Vẳng tiếng gà lên chột nhớ thương

Vẳng tiếng gà lên chột nhớ thương
Dòng châu hoen gối đầm canh trường
Theo màu ngọc rỏ ghê màu huyết
Đề chữ « tư » nằm lạnh chữ « tương »
Cả một mùa say duyên nghệ thuật
Nửa năm trời lỡ hẹn yêu đương
Bèo đây hoa đấy dù trôi giạt
Hai ngả quỳ tâm vẫn hướng dương

Hai ngả quỳ tâm vẫn hướng dương
Kẻ đầu sông kẻ cuối sông Tương
Kìa mây kìa sóng lòng xa gửi

Này kịch này thơ nợ trót vương
Tiền dịch còn thơm lời kỷ chú
Thần giao chẳng lẽ thuyết hoang đường
Trang thơ đọc lại bài trao ý
Vần dây men nồng nhạc chuyển hương

Vần dây men nồng nhạc chuyển hương
Nét thon mềm gọi vóc bằng sương
Hồn nhòe cặp má hoa bên cửa
Ghi hăng đôi tay nguyệt trước giường
Tĩnh, bề bằng duyên, vò nát mộng
Nằm, điên cuồng nhớ, đập tan gương
Đêm nào, Khanh nhỉ ! tình ta mới
Hà Nội đèn treo đỏ phố phường

Hà Nội đèn treo đỏ phố phường
Sóng hồ trăng giải bập bênh sương
Một trời thu ngủ men hoàng cúc
Đôi bạn tình say mộng viễn phương
Kìa ý đàn trao mười nẻo gió

Đây lòng hoa mở bốn mùa hương
Ồi thôi, khoảnh khắc dâu thành bể
Gươm báu rửa thiên cũng đoạn trường

Gươm báu rửa thiên cũng đoạn trường
Nhớ nơi kỳ ngộ hứng the lương
Sao nằm quanh quẽ mờ sông Hán
Sầu chất bao la hẹp điệu Đường
Lòng nghệ sĩ mơ tình tuyệt mỹ
Cây Hàm Dương cách khói Tiêu Tương
Chia tay đặng đặng năm già nửa
Một trái tim mềm trĩu nhớ thương

Một trái tim mềm trĩu nhớ thương
Ngờ đâu tan tác cánh uyên ương
Kiếp phiêu bồng ấy đời thi bá
Nẻo định tình kia bụi chiến trường
Sông thăm non cao hồn Thục đế
Mây gầy mưa quanh giấc Tương vương
Ai đi chốn cũ giùm ta nhớ

Rằng kẻ vào Ngô nhớ Lạc Dương

Rằng kẻ vào Ngô nhớ Lạc Dương

Lòng băng chẳng thẹn với đài gương

Ngâm câu chiết liễu còn sa lệ

Ngược nẻo tiền thân ướm hỏi đường

Khỏi ngút ba canh hồn bướm lẩn

Tơ chia mười mối ruột tằm vương

Đèn hoa chợt thắm môi hàm tiếu

Khanh đã về trong lửa Túy hương

HỢP TAN

Khanh đã về trong lửa Tủy hương
Khóc thu lộng gió tóc cài sương
Màu nhung vai áo càng mơn mẩn
Gợn ánh hồng lên cặp má thương

Hỡi ơi ! từng sợi nguyệt mong manh
Nhịp bước hải thuyền kẻ dạ hành
Đã khiến ta ngờ trong giấc mộng
Trầm bay nhạc tỏa gót Thôi Oanh

Đèn khuya mờ mịt khói tiền thân
Chợt tỏ tường soi mặt cổ nhân
Lòng gã tình si hoa lại ngắt
Đời thơ lại biết có mùa xuân

Quãng vắng đêm trường — tâm sự ai
Màu sương gió đã mách ta rồi...
Tìm nhau để phút giây hoài cảm
Dưới nguyệt mơ về thuở sánh đôi

Trăng xế hoa lê ngả trước đèn
Hoa đèn trên bắc nảo nùng ghen
Chừ đây cốc rượu ân tình cũ
Đượm biệt ly càng dậy ngát men

Phải chăng từ độ ấy quan san
Trời Đất cùng đau nỗi hợp tan
Nhưng chỉ mình ta phai áo lục
Còn Khanh sau trước vẫn hồng nhan

Mái vẫn bông bênh tóc óng mây
Ngọc chưa mờ vẻ trán thơ ngây
Miệng anh đào vẫn mùa đương chín
Măng vẫn thon ngà búp ngón tay

Lộp lộp tình ta đã sóng xiêu
Mắt Khanh càng đắm đuối bao nhiêu
Lặng nhìn nhau trọn đêm gần gũi
Không nói mà tâm sự rất nhiều

Trống đời canh hoài, rụng hết sao

Chân mây dần nhuộm nắng hoe đào
Một đêm, từ mấy năm chờ đợi
Sắp ngả màu trong dĩ vãng nào

— Em ơi ! viện sách với lầu trang
Đâu nữa ? mà ta cũng vội vàng
Cho uồng hoa rơi hoài lá rụng
Ngẩn ngơ đầu cuối bến Tương giang

Hoa lênh đênh trôi về cuối sông
Đầu sông lá giạt kiếp phiêu bồng
Đôi ta mấy thuở từng trôi giạt
Sao chẳng vì hoa lá ngại ngừng

Em nở cho đành dứt áo đi
Ồi thôi, Trời Đất lại phân kỳ
Trông theo mây dựng sầu quan tái
Khoảnh khắc lòng ta chợt «nữ nhi»

Tuyết phủ đêm nay một góc giường
Năm nghe quanh chiếu rộn tang thương
Ta say gọi ngã vàng trăng huyết
— Khanh của Hoàng ơi ! lửa bốn phương...

THIÊN ĐƯỜNG LẠI MỞ

Vườn tưởng trọn mùa hoang phế
Còn thơm một nụ quỳnh hoa
Lịch tưởng trọn dòng hoen lệ
Còn tươi một ánh dương hòa

Chừ đây xuân thắm lòng tang
Dưới gót chân em bưng nỏ
Từ nay đời ấm từng trang
Dưới búp tay em lần giở

Em ơi ! một sớm trao tình
Đã nhẹ sâu thương nửa kiếp
Thuyền thơ buộc khoé thu xinh
Kìa xứ hoa nồng bướm đẹp

Ánh trăng hiền hậu bao nhiêu
Ngọc sáng mười phương tinh tú.
Là đây bờ cõi Tình Yêu
Này cặp môi đào hé nụ !

Lòng em còn ngát hương duyên
Đỏ thắm như lòng Trái Đất
Tình ta còn mới y nguyên
Như buổi Thiên Đường chưa mất

Lắng nghe em, niềm mong nhớ
Dâng ngời sóng mắt đê mê
Em ạ, Thiên Đường lại mở
Chờ ta chấp cánh bay về

TRĂNG GIÓ LẦU THƠ

Hoa đèn càng tỏ nét càng say
Phở ấy tay nào, hỡi ngón tay
Chuyện cũ mình toan ngò kiếp trước
Tro tàn ai bỗng gọi chiều nay
Niềm hương ý nhạc mùa xa tắp
Bãi bẽ cồn dâu nổi bấy chầy
Thôi nhé ! mười lăm năm xí xóa
Lầu thơ trăng gió lại thơ ngày

NỖI GIẤC MƠ TÌNH

Trăng vườn Bách Thảo ngày xưa đẹp
Như cái ngày xưa của chúng mình
Thư viện lầu trang đôi ngả ấy
Lòng thoa ý quạt ngát hương trinh

Vườn rồi mây bay chàng đắm mộng
Lầu mong gió tới thiếp mê tình
Ai hay gang tấc mà non ả
Bướm chiếc hoa đơn bóng lẻ hình

Ôi nảo nùng hoa ngây ngất bướm
Đào tươi má thiếp mộng chàng xanh
Thế mà e ấp mà lơ đãng
Cho hết mùa xuân, hỏi có đành

Mười lăm năm ấy nhầu tâm sự
Văn giới Chương đài uổng có danh
Nhạc gửi thơ trao người tứ xứ
Vui là em gượng cũng như anh

Nào buổi sương sa chiều nắng tắt
Nào khi tỉnh rượu lúc tàn canh
Đòi phen căn vặn niềm son sắt
« Má vẫn đào ư ? mộng vẫn xanh ? »

Kìa bóng trắng rung hồi trống trận
Ôi thôi ! cuộc thế hết thanh bình
Hết theo cả một mùa thương nhớ
Ai xẻ làm đôi mảnh nguyệt chên ?

Nhưng mùa dẫu hết tình chưa hết
Đôi mảnh gương nga vỡ lại lành
Trông mặt cả cười đêm tể ngộ
« Đào còn tươi má, mộng còn xanh »

Chuyện xưa nhắc tới cùng ngơ ngẩn
Lâu lắm rồi, Em đã « của Anh »
Lâu lắm rồi kia, Chàng « của Thiếp »
Từ ngày xuân chớm tuổi bình minh

Ai rằng : suốt bấy chầy mưa gió
Mộng đẹp giờ xây biết có thành ?

Ta bảo : ai ơi, càng bão táp
Má càng tươi đầy mộng càng xanh

Hãy xóa mười lăm năm cách biệt
Cùng nhau mơ nỗi giấc mơ tình
Hồn mai lòng trúc hương thề đợm
Dằng dặc muôn vàn kiếp tái sinh

HOA NÀO CỦA BƯỚM

Nhớ xưa còn tuổi hai mươi
Cả một vườn hoa của bướm
Lòng con hồ điệp chơi vui
Tám nẻo dài thăm nhụy ươm

Mê mải hương trầu phấn lợm
Say duyên nụ quế bông trà
Cánh nhẹ sương chiều mưa sớm
Tình xuân khép nép hồn hoa

Ai hay mười dặm son ngà
Chưa chút nảo lòng vương tử
Mùa phai, trọn bóng thiều qua
Vân trắng đầu trang diễm sử

Một chồi ngai vàng không ngữ
Men nồng khắp bỏ không say
Nặng gọi tơ tình thiếu nữ
Mười phương trần tục hoa bay

Vườn xưa rụng hết thơ ngây

Tan tác quỳnh-nương nhược-muội
Nhớ nhung nào khóc đau đây
Thôi đã duyên chiều mộng cuối

Chiếc bóng đêm sầu le lói
Mơ tàn giậu cúc áo sen
Con bướm u hoài cánh mới
Hồn si đậu bến hoa đèn

Hoa ơi ! cho bướm làm quen
Máu lạnh chìm trong lửa mới
Thieu tàn, một phút giây điên
Những cánh vương bùn hạ giới

Em hãy đốt giùm anh với
Không hư xác diệt hồn tiêu
Đề cỗi Non Bồng dựng lại
Cho anh được biết Tình Yêu

HOA ĐĂNG

MÂY SUỐI VỀ ĐÂU

Trước đây mười chín năm
Anh vừa hai mươi tuổi
Em cũng vừa trăng rằm
Tóc thơm còn bỏ suối

Học tản chiều mỗi buổi
Đón nhau tận cổng trường
Hai xe cùng giông ruổi
Hồn mơ về một phương

Ôi, đẹp nhất con đường
Cửa-Đông về Cầu-Gỗ
Nắng đào cây lá vương
Men xuân ngập hè phố

Đóa hoa Tình đợi mở
Trong một phút thần tiên
Làn môi ai bỏ ngõ
Cặp mắt ai triền miên !

Thấy anh đắm đắm nhìn
Cúi đầu Em đỏ má
Như hiệu niềm van xin
Như hẹn cho tất cả

Đêm ấy về đôi ngả
Gác trọ với lầu trang
Giấc mơ đầy bóng Gã
Chiêm bao đầy bóng Nàng

Hè sang hay thu sang ?
Vân mùa xuân bất diệt !
Tuổi đá như tuổi vàng
Có riêng vàng đá biết

Đêm nào xanh bóng nguyệt
Vai kề tay nắm tay
Bước vào trang tiểu thuyết...
Đôi ta liêu lăm thay !

Sóng mắt quá chừng say
Môi nồng rượu ân ái

Tình vẫn tình thơ ngây
Lòng đã lòng điên dại

Thế mà... Chưa kịp hái
Giấc mộng chỉ còn hương !
Khói mây mờ mặt ả
Thề hoa trắng một phương

Mất về đâu ? Con đường
Học tan chiều mỗi buổi
Nắng đào cây lá vương
Hai xe cùng giông ruổi.

Có chàng hai mươi tuổi
Cùng cô bé trắng rằm
Thơ Mây diu tóc suối
Trôi theo mười chín năm

XA GỬI NGƯỜI XƯA

Nói gì đây ? Biết nói gì ?
Ôi thôi ! Từ lúc phân ly đến giờ...
Trời hoa đất rượu ngày xưa
Có còn đâu ! Cá chim mờ bóng tằm...
Mới hôm nào, gác Cuồng-Ngâm,
Lời thơ ai đẹp tiếng cầm ai say ?
Tang thương một cuộc ai bày ?
Giấc Thiên-thai để trắng tay Lưu-Thần
Xa Cố Đô, vắng cố nhân
Trái tim mềm trĩu hai lần nhớ thương
Ngày ba thu, trời một phương ;
Gió Nam lại nức mùi hương trên người
Bâng khuâng tưởng bóng mơ lời
Mấy cung Hồ Xế toi bời lòng si.
Nói gì đây ? biết nói gì !
Ôi thôi ! Từ lúc phân ly đến giờ...
Lênh đênh là kiếp người thơ
Áo xanh màu đã bạc tro bốn mùa
Báo chương mấy độ vẽ bùa

Chắt chiu cũng đủ tiền mua trăng rằm
Một mai chốn cũ về thăm
Sẽ treo giữa gác Cuồng Ngâm tặng người
Bạn xưa lại họp cùng chơi
Hoa đêm nguyệt điện mây trời Đăng Vương
Giờ đây chín đóa mười phương
Giai nhân thi sĩ mê đường chiêm bao
Xót đời cơn ! nhớ làm sao !
Cổ nhân ơi ! Có đêm nào nữa không ?
Trang thơ ném giữa bụi hồng...

Ý ĐÀN

Mơ xanh đẳng vị thu già
Sắt vàng chen, ngón tay ngà gió mưa
Chiều nay gọi nhớ chiều xưa
Bao giờ quên phút bây giờ cho chẳng ?
Lòng hoa nghiêng dáng cầm trăng
Phím dây bùng thức cung Hằng áo xiêm
Lẳng tai càng vẫn nổi niềm
Thoắt dồn mau thoắt buông chìm tiếng tơ
Sóng đàn ngầy nhịp chèo thơ
Mà bên thuyền chỉ hững hờ nước trôi
Một cung Lưu thủy ngâm ngùi
Men thiêng hồ dễ say người được sao
Lỡ nhau mùa chớm bóng đào
Gặp nhau thà giấc chiêm bao trước đèn
Tĩnh thời gối lệ đầm hoen
Tiệc tan bèo nước sầu lên hôn hoàng
Chơ vơ một đảo lòng hoang
Chiếu cảm màu biển tường loan sắc trời
Quanh mình phấn rụng hương rơi

Cánh phiêu lưu chợt rãi rời bướm hoa
Tiếng cầm chưa tắt dư ba
Nao nao nguồn máu lời ca vọng về
Rối tung hai mái tóc thề
Mây trời cỏ đất lê thê bóng chiều

CHIA TAY

Đò chiều sông lạ tiễn đưa nhau
Gió nấc từng cơn, sóng vật đầu
Hai ngả lênh đênh trời ngút khơi
Người đi, ta biết trở về đâu ?

Ta về lơ lảo tình thiên hạ
Chiếc bóng người đi tủi dãi dầu
Mặt nước chân bèo nghe nức nở
Duyên tan bèo nước hỗn hàng châu

Nắm tay cùng hẹn mai sau
Dòng ngân bắc lại nhịp cầu mong manh
Chừ đây cát bụi tung hoành
Chông gai mười cõi chênh vênh thế cò

Một đêm quán nước trắng mờ
Kề hương tựa phấn những ngò chiêm bao
Gió xuân cười gượng bông đào
Lông tay vòng ngọc, hoen bào giọt châu

Cuối thôn gà giục sáng từ lâu...
Hết một đêm gần... Thôi, xa nhau !
Vĩnh biệt đây chẳng ? Rằng tạm biệt ;
Mà sao bến vắng nặng mây sầu ?

Nhưng thôi, thôi cũng đừng lưu luyến !
Đời loạn còn chi đẹp nữa đâu.
Dứt áo cho tình ta đẹp nhé !
Non cao ngàn thuở nhớ sông sâu

Tương-Giang kẻ cuối người đầu
Vu-San mưa rồi mây nhâu tóc tơ
Sườn non vắng vẻ càng thơ
Nước sông quẩn quại mong chờ càng xinh

Rồi mai thiên hạ thái bình
Còn dâu xanh bến, Cao-Đình còn xuân
Còn trắng hai mảnh xa gần
Còn soi bờ liễu sông Tần vện gương

THU CỐ NGUYỆT

Sương thu ngủ trắng ngọc liên thành
Phượng nổ đêm nào cặp má Khanh ?
Hội thắm đèn hoa, mây hợp bạn
Kề vai cùng đẹp áo trắng xanh...

Chừ đây mưa gió tung hoành
Xa nhau, đành nỡ cho đành gió mưa !
Đêm nào thôi đã đêm xưa !
Cánh tay ngùi vết hương thừa, trống không

Trời một phương ai tỏ thức hồng ?
Ngọn đèn ai quạnh, lửa nhàu bông !
Mưa vầy tám nẻo tù chân bướm
Mà gió xoay chiều loạn núi sông...

Nghẹn ngào hoa địch lá phong
Giàn dưa chìm tiếng tơ lòng bể bai
Canh Hà Mô, gói Liêu Trai
Gói xương nửa gói, canh dài sáu canh,

Sóng càng cao mãi ý hoài Khanh
Mưa gió tàn đêm, mộng chẳng thành
Biết đến bao giờ thu có nguyệt
Chén hoa vàng có mắt ai xanh ?

GẶP LẠI CỔ NHÂN

Xa xôi lòng những ước ao :
Trắng ai rèm gấm, hoa nào vườn xuân.
Người xưa, này vẫn cổ nhân
Mà, ôi thôi ! đã phong trần cả hai !
Vắng tanh lòng gái đời trai
Đèn khêu tỏ ngọn đêm dài khóc nhau
Cười to, cho vỡ thương đau ;
Giấc mơ xưa, gối chung đầu mà say !
Bao năm vị đắng mùi cay
Lênh đênh thân thể cầm tay nghẹn ngào
Nước cờ thua, giận mình cao ;
Khói lên cuồn túy nhac vào hàm ca.
Nhìn nhau, ta lại là ta...
Nỗi nênh hồn mộng phong ba chiếu nằm.
Thôi thì thôi nhé tri âm !
Lỡ thanh xuân ấy còn tâm sự này.
Còn nhau cũng lại còn say
Đòi thêm gì, ở chưa cay thế tình ?

PHỐ CŨ

Ôi chốn này xưa vai sánh vai
Trần cao hoài vọng tóc buông cài
Tuổi thơm mười sáu tình thơm mới
Duyên đượm hàng mi ngập nắng mai.

Hồ Gươm sóng lụa bờ tơ liễu
Hàng Trống Hàng Khay rộn bước người
Sách vở lên hương trầm ngát nẻo
Hoa soan hoa phượng chói màu tươi

Thấp thoáng hè qua đài phượng rưng
Lào rào thu muộn lá soan rơi
Tay trong tay nắm, tình trong mắt ;
Lòng bốn mùa xuân, nguyệt bốn trời.

Đôi lứa mê say cùng gắn bó
Mẹ cha cùng hẹn sẽ dành nơi
Trường chung một hướng nhà chung ngõ
Hoa gấm cùng mơ dệt cuộc đời

Thế mà tan tác mười năm mộng
Có kẻ ra đi chẳng một lời !
Nửa kiếp lênh đênh dừng phố cũ
Một mình trở với tuổi ba mươi

Lớp học nào tan, đường rợn rã
Tình thơm mộng nhỏ tóc buông vai...
Hàng Khay Hàng Trống hoa nào rụng ?
Màu tím thờ ơ vạt áo ai !

MỘNG VÂN CÒN

Vàng trắng hiện khoé thu xanh
Từ bao lâu vẫn chưa dành sẻ đôi
Bóng mờ gương khuyết pha phôi
Này phen lại trở về ngôi đêm rằm

Bâng khuâng cùng nhắc chuyện mười năm
Đời lỡ nhau thôi, mộng chẳng lành
Mây nước rộn cung đàn kỷ niệm
Trời yêu biển nhớ ngút thanh âm

Dây thơ dây kịch bỗng trầm
Ngừng dây lọt tiếng tơ tằm vẫn vương
Sắc hoa nhàu gió bốn phương
Lòng hoa vẫn khép tin hương mấy mùa

Nhìn nhau cười ngất : ván cờ thua !
Mà đáy tâm tư chợt sóng lửa
Dĩ vãng trôi theo về lớp lớp
Mang theo vãng vặc ánh trăng xưa

Nhớ gì không ? Một đêm thơ !
Làng Phù-Lưu ngủ như 'tờ dưới trăng
Thị nhân gửi ý cô Hằng
Bóng đa lồng bóng tre đẳng lung lay

Khoảnh khắc thời gian nghỉ cánh bay
Không gian thu hẹp dưới đôi mày
Ta nghe cả một bầu trăng sáng
Rót cả vào đôi mắt đắm say

Men trăng riêng mắt ai đầy
Buồn cho những kẻ đêm này thề hoa
Lại cười cho lứa đôi ta
Chiếm vàng trăng, đề... vẫn là đêm xuân

Âu hẳn tình ta khác thế thường
Nỗi niềm yêu nhớ cũng vẫn chương
Đề chi tiếng nói trần gian ấy
Đủ kết cho thành nhạc với hương !

Phải rằng : Vân Muội, Anh Nương,

Vẫn Hoàng Lang đợi, với Lương Sinh chờ ?
Mười năm bóng khuyết gương mờ
Chiều nay lại có bài thơ Trăng Tròn

Nhịp đá vàng chen tiếng sắt son
Một cung hoài niệm ý chon von
Khóe thu còn biếc trăng tâm sự
Khánh của Hoàng ơi, mộng vẫn còn !

TUỔI XANH

Trăng dịu từ phen gặp gió lạnh
Sông lam từ buổi gặp non xanh
Từ hoa quen bướm trời quen đất
Em đã yêu rồi, đã của Anh !

Thuở ấy tuổi Vàng hay tuổi Đá ?
Yêu nhau ai tính tuổi bao giờ ?
Gối xuân chỉ biết từ nghiêng sóng
Vần điệu trôi dài mãi tuổi Thơ

Tuổi dầu Vàng bay, dầu Đá qua,
Vàng chưa ai nhạt, Đá ai nhòa.
Trái tim vẫn tuổi Đồng trinh bạch
Thì sắc hương còn vẹn tuổi Hoa

Thời gian có mỗi cánh chim bằng
Vũ trụ sang mùa tận thế chẳng ?
Anh vẫn còn Thơ về giăng bút
Em còn Hoa đủ kết hoa đăng

Hoa gieo ánh sáng ngập tình cầu
Bút vẽ thành Thơ giấc mộng đầu
Nắng rộng mưa dài thu một nét
Không gian còn lại có bề sâu

Lửa đôi tái thế vẫn tương phùng
Nguyên thủy nào đâu khác cực chung
Anh muốn dìu Em giờ hiện tại
Nghe trăng hòa điệu nước lên cung

Hòa điệu lên cung trăng nước dậy
Xuyên ngang gió trận dọc mây thành
Tuổi Thơ này với Hoa Niên ấy
Muôn trước ngàn sau thăm thẳm xanh

TRỜI MỘT PHƯƠNG

BƠ VƠ

Mòn con mắt đợi công trường
Người ta về... các ngã đường xôn xao
Bóng ai nào thấy đâu nào
Mây càng thấp gió càng cao... một mình !
Không gian ngoảnh mặt làm thinh
Giọt mưa xuân cũng vô tình trôi ai
Mưa đầy tóc gió đầy vai
Sầu theo bốn hướng trôi dài tâm tư
Mong càng thêm... nhớ càng như...
Lẽ đâu tới phút này ư chưa về !
Một mình gieo bước nặng nề
Gió tung xác lá bên hè tả tơi
Hồn chênh vênh bóng chơi vơi
Đất cong mặt giận chân trời lảng xa

ẤM LẠNH

Yêu nhau từ thuở tóc còn buông
Một gái thơ ngây một gã cuồng
Khuya sớm vai kề vui đọc sách
Chung đèn chung cả ánh trăng xuống

Bảy tám mùa hoa dẹt trước lầu
Năm năm thương mến rẽ càng sâu
Chia tay căn dặn lời sơn hải
Tạm biệt... ai ngờ vĩnh quyết đâu !

Lòng thu cỏ rỗi một chiều kia
Non động dừng chân gã trở về
Chỉ thấy Chương Đài trơ gốc liễu
Bướm gầy xao xác cánh hôn mê

Là thôi ! Gái thị thành kiêu bạc
Đã ấm giàu sang lạnh ước thề !

MỘNG NGÀY MƯA

Bỗng hồi sinh một thời xưa
Nụ hé say chàng Bướm đại
Êm đêm giấc mộng ngày mưa
Ta đã cùng nhau gặp lại

Giòng máu từng bừng ân ái
Đôi lòng một ước trăm năm
Tình chớm duyên đầu mê mải
Hào quang rờ rở trắng rằm

Xuân vừa kịp chín mười lăm
Cô bé vai còn tóc xỏa
Hồ thu sóng biếc nghiêng nằm
Gợn chút đào tươi cặp má

Giậu trúc gò cương tuần mã
Song the nét gấm ngừng thoi
Ồ — bức tranh nào phong nhã
Sắc tài muôn thuở xứng đôi ?

Gần nhau trọn sáu năm trời
Bên ngóng bên chờ khao khát
Này đêm tỏ mặt nàng Thôi
Yêu điệu bần chân dấu cát

Ôi — trăm bức mái Tây Hiên dào dạt
Nhưng trăm tan... tan cả mộng ngày mưa
Giậu trúc song the dần loãng nhạt
Vó câu chìm với tiếng thoi đưa

Bụi Thời Gian xóa giàn đưa
Nhòa theo đến cả chút hương thừa

LÁ THƯ NGƯỜI ĐẸP

Đêm tà song chéch nở hoa mai
Chuông vọng Hàn San nguyệt Liễu Trai
Cạnh gối tờ mây nằm ngát mực
Tờ e lệ tứ... nếp sơ khai

Đào rụng lời thơm suốt chở vắn
Ngược soi lòng chữ dáng thù vắn
Thiên Thai có suối này không nhỉ
Đào có mê tình — hỡi Ngọc Chân !

Ý gọi duyên mà nhạc gửi yêu
Nét thơ đề biếc lá buông điều
Phải chăng Thần Nữ làm mưa đỏ
Nhẹ gót về xây giấc mộng chiều ?

Ơi hỡi !... non Vu sụp bốn tường
Canh dài nghe thấm mấy bờ Trưng
Ghi trang khuê bút tìm hư ảnh
Da nõn Lam Điền ngọc ấm hương

ĐÊM VÀNG THỦY TA

Em ạ ! Cô Hằng chấp cánh
Vừa lên trong khói sương chiều
Có phải mưa sầu đã tạnh
Cho ta đời chớm hương yêu ?

Tình Thơ nồng thắm bao nhiêu !
Sách cũ Hội Chân nào chép ?
Mình hoa nghiêng — sóng lòng xiêu...
Đào suối Thiên Thai chẳng đẹp.

E lệ màu phai bóng nép
Cuộc chơi đêm ấy cung nga
Bầy sắc nghệ thường mở khép
Ngàn thu ghen xuống đôi ta

Hồ chiều nghi ngút yên ba
Nguyệt quanh mây vờn le lói
Mê đàn liễu ngủ bờ xa
Một tiếng chim hồng vắng gọi...

Ba mươi mấy năm mòn mỏi

Gặp nhau tình bỗng trầm hương
Anh muốn quỳ bên gặng hỏi :
Có yêu cùng gã phong sương ?

Ngang tàng nửa kiếp văn chương
Lòng chỉ vì Khanh mềm đỏ !
Sen vàng xỏa lưới tơ vương
Giám cánh hồn si bé nhỏ.

Mưa tạnh vàng trăng đã ló
Mai rầy chói lọi đêm đêm
Xứ xứ hoa thắm bảo gió :
Vì Khanh một trái tim mềm !

TÌNH XƯA

Anh đã tưởng Em quên rồi thuở ấy
Nguyệt tròn gương phong nhụy đoá hoa tình
Mái chèo thơ buộc chặt khoe thu xinh
Đâu biết có phong ba tàn nhẫn thế !
Trải một cuộc nương dâu thành bãi bề
Anh tưởng rằng Em đã dứt tình xưa
Có ngờ đâu, trời hồi ! — đến bây giờ...

Chỉ vì Em giận hờn trong khoảng khắc
Nỡ ra đi khiến hồng Nam nhận Bắc
Em ra đi, giấc mộng xé làm đôi
Chẳng ngờ cùng Anh, dấu một lời thôi
Để từ đây cho lòng Anh tan nát
Và từ đây cho đời Anh phiêu bạt
Tự bình minh về tận dốc hoàng hôn
Tự nguồn yêu về tận vực u buồn...

Nhưng Em à, khi nào Anh nỡ trách
Người yêu xưa, hồi người xưa trinh bạch !

Thời gian qua, Anh chỉ suốt mười năm
Tiếc cho hoa đang nụ nguyệt đang rằm.
Anh không giận, khi nào Anh nở giận
Người Anh yêu, hỡi người yêu tàn nhẫn !
Mười năm qua, Anh chỉ suốt thời gian
Khóc cho hoa riêng ủa nguyệt riêng tàn.
Ôi mười năm, quãng thời gian lạnh lẽo !
Giòng lệ tưởng trôi phăng đời niên thiếu
Vẫn còn nguyên vang bóng thuở ban đầu
Hoi tiếng người xưa hồ dễ quên đâu...

Từng đêm trắng Anh ngược về quá khứ
Hồn đơn chiếc đi sâu vào tâm sự
Gắng đào sâu từng kỷ niệm êm đềm
Những phút vui từng đã sống bên Em.
Chỉ một chút hương vương từ cặp má
Đủ đọng lại cả một đêm vàng đá.
Vàng trắng xưa, người có nhớ gì không ?
Bóng trà mi đêm ấy bóng dương lồng.
Chỉ một chút hương vương từ sợi tóc

Đủ dựng lại cả một đêm vàng ngọc.
Mái lâu xưa, người có nhớ nhung gì ?
Bóng dương lồng đêm ấy bóng trà mi...

Vì anh không quên nên Em còn nhớ
Cho có chiều nay khung đời võ lữ
Nghe lầu trắng bưng sóng dậy mùi hương
Mây khói nào kia vỗ cánh đưa đường ?
Vì Anh nhớ nên Em quên chẳng dễ
Cho có chiều nay Không Gian phá thể
Mái chèo thơ lại buộc khóe thu xinh
Lại tỏ gương trăng, lại ngát hoa tình.

Mất đi một nửa chính mình
Đã mười năm, bóng với hình xa nhau
Chừ đây rũ bụi lên Lầu
Thời Gian thay áo nguyên màu thanh tân
Ngoài giòng năm tháng phủ vân
Đôi ta làm lại mùa Xuân tuổi Vàng...
Nhìn nhau — ai thiếp ? ai chàng ?
Cười cho sắt đá mơ màng dưới kia.

GIẤC MƠ TÁI TẠO

Lòng vẫn tôi bởi ngọn lửa thiêu
Nhớ thương hờn hận vẫn là yêu
Nhớ đêm khoanh khắc mơ Thần Nữ
Thương chuyện mười năm đợi Át Kiêu
Bóng lá xanh om hờn gã Mục
Cửa hầu sâu thăm hận chàng Tiêu
Không gian thời đã ba chiều khép
Thì đốt tâm tư mở một chiều

Mở một chiều riêng để tới nhau
Tình ta trời bề vẫn cao sâu.
Rơi vào khoanh khắc vòng tay cũ
Dựng lại mười năm giấc mộng đầu
Anh bảo : Anh còn thương nhớ mãi
Em rằng : Em có đổi thay đâu
Kề vai anh khóc và em khóc
Lệ nhuộm thời gian chợt ngả màu

Thời gian đã ngả tím màu xưa
Hương cũ bay về lại ngát đưa

Anh hỏi : Em nguôi lòng giận chứ ?
Em cười : Anh dịu vết thương chưa ?
Mơ còn tiếc giấc mơ càng đẹp
Sống chẳng đền nhau sống cũng thừa.
Lời nói sao mà yêu thế nhỉ !
Đá vàng không đổ với mây mưa
Ôi ! — nhắc làm chi hẹn đá vàng !
Ai xưa, ai thiếp với ai chàng ?
Mê say một thuở tình thơ ấu
Lạnh lẽo mười năm nghĩa cũ càng
Hận ấy đầu sông hờn cuối bến
Trăng nào viện sách gió lầu trang
Tay cầm tay chột tuôn giòng lệ
Ai dựng quan hà giữa tắc gang ?
Ai xui gang tắc bỗng quan hà ?
Tội nghiệp cho tình của chúng ta !
Còn vết hôn xưa nồng khoe miệng
Vân mùi hương cũ nức làn da.
Em ơi — đến phút này sao nữa... ?
Anh ạ — ngay khi ấy chẳng thà... !

Món nợ tình chung đòi lại khất
Đành ư, trọn kiếp nợ nhau mà... ?

Trọn kiếp ta đành nợ mãi nhau
Sông đi... dâng dặc núi ôm sâu
Nắng tan thời đã tan hồn bướm
Mưa tạnh không hề tạnh giọt châu
Xuân hết, buồn theo cùng tiếng quốc
Thu vào, ghen cả với duyên Ngâu
Mười năm... ai biết lòng anh khổ ?
Ai biết ? Nào ai có biết đâu !

Ai biết gì đâu... Một cuộc đời
Nhớ thương hờn hận chẳng hề nguôi
Chẳng thương xuân sớm phai màu tóc
Chẳng nhớ mình đang sống kiếp người
Chẳng đắp cũng non hờn chót vót
Chẳng dâng mà biển hận đầy vơi
Hỏi chi sự nghiệp cùng thân thế !
Sông núi — kia xem — đã lở bồi.

Núi lở sông bồi lệ chứa chan
Tuyền đài riêng một khối chưa tan

Ngược về quá khứ tìm hư ảnh
Ném lại trần duyên trả thế gian
Xác bướm mơ gì xuân ủ nóng
Hồi mai phó mặc lửa thiêu tàn
Cây nào xanh nữa từ hoa vắng !
Nhầu trái tim rồi — héo lá gan

Đời anh nhầu héo trót mười năm
Còn lại thiên thu mớ ruột tằm
Sống gượng ra chi từ mấy độ
Ngày tàn thôi cũng chả bao lâu
Thương mùa xưa nhỉ xuân còn khóa !
Hẹn kiếp sau ư nguyệt lại rằm ?
Chẳng thể có mây ngoài đỉnh Giáp
Mòn con mắt đợi vân dầm dẫm

Mười năm đợi mãi đến bây giờ
Em mới về mơ nỗi giấc mơ
Hai ngả núi sông còn tưởng tiếc
Một trời hoa bướm lại say sưa
Riêng gì đêm cũ trăng soi mộng

Vẫn có ngày nay gấm dệt thơ
Em nhé !... chiều anh, gần chút nữa
Cho anh tìm thấy chính em xưa

Ờ, chính em mà ! Tất cả em
Đã về... Ôi trận gió nào đem !
Mười phần xuân chẳng hao gầy chút
Cặp sóng thu càng đắm đuối thêm
Gò má băng sương chưa vẫn gợn
Làn môi đài các vẫn êm đềm
Hỡi ơi, giữa ngón tay ngà ấy
Tan nát rồi chẳng một trái tim ?

Ai biết mười năm lửa tắt rồi
Còn phen lại cháy giấc chung đôi
Diu nhau thể chất tan vào mộng
Chắp cánh Thiên Đường trở lại ngôi
Một thuở hương trinh nồng đượm má
Nghìn thu quả cấm ngọt ngào môi
Nở đâu — tình đã si đường ấy —
Duyên chẳng đền ư nợ chẳng đòi !

Đòi duyên trả tóc nợ đèn tơ
Cho xứng cho cân thuở đợi chờ
Duyên trả suốt muôn đời chữa chắc
Nợ đèn trong một tiếng bao giờ !
Vàng phai tục phổ gương còn tỏ
Đá nát đào nguyên bụi chẳng mờ
Rằng nhớ rằng yêu cùng thồn thức
Hương nguyên lại đượm Mái Tây xưa

Mái Tây trót để lạnh hương nguyên
Trả kiếp nào vui được nợ duyên ?
Càng giận càng yêu còn mãi nhớ
Lòng đây lòng đấy chẳng hề quên
Để đầu tình gửi vào thiên hạ
Những tưởng hồn mang xuống cửu nguyên
Này lối đi về cây cỏ vẫn
Nhắc rằng : « Xưa đã có đôi uyên... »

Đôi lứa uyên ương một thuở nào
Đi về say đắm biết là bao
Tóc vương mùi lá soan thơm phức

Má sánh màu hoa phượng ửng đào
Nhịp gót cuồng si hoa rún rẫy
Gheo lòng trinh bạch lá xôn xao
Cả hai cùng... thẹn ời là thẹn !
Mong mỗi thư mà chẳng dám trao

Thư viết nào ai dám viết gì !
Xưng tên còn ngượng chết người đi !
Nở theo mỗi nét mùi hương lạ
Cháy khắp từng trang ngọn lửa si
Rằng : đã tin xuân vào lớp học
Rằng : chưa nằng hạ nhắc mùa thi
Nhớ thương chẳng nói mà thương nhớ
Trời hỡi ! Cần chi phải nói chi

Một lời không ngỏ nhớ thương đâu
Mà giận mà ghen lặng lẽ sâu
Lắm buổi Anh ghen từng đến khóc
Một ngày Em giận quá chừng lâu
Ghen bàn tay gió lùa trong tóc
Giận bước chân mây giao trước lâu

Em giận Anh ghen là thế đấy
Yêu nhau là thế, khổ vì nhau

Anh ghen nhiều thế đấy Em ơi !
Lại đến Em ghen mới chết người.
Sao được say nghe bài hát ngọt ?
Sao đành mãi ngắm sắc hoa tươi ?
Sao còn khen kẻ trong tranh đẹp ?
Sao dám nhìn ai giữa phố cười ?
Tệ nhất Cung Hằng — Em đã cấm
Mà Anh vẫn cứ mộng lên chơi

Anh đắm mê hoài mộng với thơ
Em can chẳng được, cứ làm ngơ
So bằng lựa trắc mười vắn hão
Gạn đục khơi trong mấy điệu hò
Vụng tính cho nên từ đạo ấy...
Nghe Em đâu đến nỗi bây giờ...
Mười năm... Càng nghĩ thời càng giận
Càng giận càng thương cho giấc mơ

Hay đâu thương giận bỗng tan tành
Trong một lời : Em vẫn của Anh
Trận bão khôn ngăn giòng lá thắm
Con thuyền lại buộc khóm thu xanh
Phó cho hiện kiếp xuôi đường thẳng
Mà đây Thời Gian ngược khúc quanh
Ta sẽ sang giòng năm tháng khác
Cùng nhau tái tạo giấc mơ tình

MỤC LỤC

THƠ SAY

yêu mà chẳng biết	9
hồn giỗi	12
tối tân hôn	15
bức khăn mừng cưới	18
động phòng hoa chúc	19
đời còn chi	21
chợ chiều	24
tạm ghé thuyền	25
tình si	26
u tình	28
chạm quá rồi	31
cánh bướm trắng	33
vườn tâm sự	37
bạc tình	40
quên	43
say đi em	45

MÂY

cảm thông	51
đậm nhạt	54
nửa truyện hồ ly	55
tình liêu trai	57
giang nam người cũ	59
dâng tình	62
em là công chúa	65
đời vắng em rồi say với ai	66
một phút ngừng say	68
lá thư ngày trước	69
mười hai tháng sáu	72
ngoài ba mươi tuổi	74
bài hát cuồng	75

RỪNG PHONG

mộng đẹp	81
duyên mùa tận thế	82
hương rừng	85
đêm kỳ bút	87
chờ đợi hoài công	89
bài ca ngư phủ	91
tình thuở thanh bình	94
tờ hoa	96
bài ca hoài tổ	97

nhớ cố nhân	101
hợp tan	106
thiên đường lại mở	109
trăng gió lầu thơ	111
nỗi giấc mơ tình	112
hoa nào của bướm	115

HOA ĐĂNG

mây xuôi về đâu	119
xa gửi người xưa	122
ý đàn	124
chia tay	126
thu có nguyệt	128
gặp lại cố nhân	130
phố cũ	131
mộng vẫn còn	133
tuổi xanh	136

TRỜI MỘT PHƯƠNG

bơ vơ	141
ấm lạnh	142
mộng ngày mưa	143
lá thư người đẹp	145
đêm vàng thủy tạ	146
tình xưa	148
giấc mơ tái tạo	151

In tại ấn quán Văn Thơ 150 Phan Thanh
Giản Saigon — Giấy phép xuất bản :
4907/74 BDVCH/PHBCNT/ALP/TP ngày
06-9-1974. Số lượng ấn bản 3.000. Ngày
phát hành 20-10-1974.

giá : 500đ

NHÀ XUẤT BẢN AN TIÊM

Hộp Thư 1510 Bru Điện — Saigon

SÁCH ĐÃ XUẤT BẢN :

- 1 Dostoievski : **Anh em nhà Karamazov** bản dịch của Trương Đình Cử, (2 cuốn)
- 2 André Gide : **Bọn làm bạc giả** (Les Faux-Monnayeurs) bản dịch của Bửu Ý.
- 3 Suzuki : **Cốt tủy đạo Phật** (in lần thứ 2) bản dịch của Trúc Thiên.
- 4 Marcelle Auclair : **Hạnh phúc chính nơi bạn.** *Ngô-Bá-Li* phỏng dịch.
- 5 Yukio Mishima : **Kim các tự,** bản dịch của Đỗ Khánh Hoan.
- 6 Kahlil Gibran : **Lời Thiêng,** bản dịch của Trần văn Điền.
- 7 Bùi Giáng : **Mưa Nguồn,** thơ
- 8 John Yale : **Tôn giáo là gì,** viết theo lời của Vivekananda — (hết, sẽ tái bản)
- 9 Albert Camus : **Ngộ nhận** (Le Malentendu) bản dịch của Bùi Giáng (in lần thứ 2)
- 10 Bồ Đề Đạt Ma : **Sáu cửa vào động thiếu thất.** bản dịch của Trúc Thiên (in lần thứ 3)
- 11 Rabindra Nath Tagore : **Tặng Vật,** Đỗ Khánh Hoan dịch. **Thực Hiện Toàn Mãn,** Nguyễn Ngọc Thơ dịch.
- 12 Daiset teitaro Suzuki : **Thiền Luận I, II, III,** bản dịch của Trúc Thiên và Tuệ Sỹ.
- 13 **Tranh Chấn Trâu :** Trúc Thiên và Tuệ Sỹ sưu tập, gồm hai bộ tranh Đại thừa và Thiền tông.
- 14 F. Nietzsche : **Zarathustra đã nói như thế.** bản dịch của Trần Xuân Kiêm.
- 15 Krishnamurti : **Giáp mặt cuộc đời** (in lần thứ hai) bản dịch của Nguyễn Minh Tâm và Đào Hữu Nghĩa. **Ý nghĩa về sự chết đau khổ và thời gian** (in lần thứ 2) bản dịch của Nguyễn minh Tâm và Trầm Nhiên.
- 16 Võ đình Cường : **Ánh đạo vàng.**
- 17 **Áo nghĩa thư :** Upanishads, Shri Aurobindo bình giải, Thạch Trung Giã dịch.
- 18 Martin Heidegger : **Lời Cổ Quận** giảng giải về thơ Hoelderlin Bùi Giáng dịch.
- 19 Kobo Abe : **Người đàn bà trong cơn cát** bản dịch của Trùng Dương.
- 20 Hoàng Ngọc Tuấn : **Tôi và Em.** Nhà có hoa mimosa vàng.
- 21 Kim Định : **Hiển chương giáo dục.**
- 22 Remarque : **Một thời đề yêu và một thời đề chết.** bản dịch của Cô Liễu (in lần thứ 3)
- 23 Nhất Hạnh : **Nẻo về của ý.**
- 24 Albert Camus, André Gide, Martin Heidegger : **Sương Tỳ Hải** (tiểu luận và tùy bút) Bùi Giáng dịch (in lần thứ 2)
- 25 Nguyễn Đức Sơn : **Xóm chuông ngựa. Cái chuông khỉ. Tịnh khâu** (thơ) **Vọng** (thơ) **Mộng du trên đỉnh mùa xuân** (thơ).
- 26 Nguyễn Du : **Tổ như thi,** thơ chữ Hán, bản dịch của Quách Tấn.
- 27 Antoine de Saint-Exupéry : **Hoàng tử bé — Le Petit Prince,** Bùi Giáng dịch (in lần thứ 2)
- 28 Juan Ramon Jimenez : **Con lừa và tôi — Platero Et Moi,** bản dịch của Bửu Ý.
- 29 Anne Frank : **Nhật ký Anne Frank** bản dịch của Bửu Ý (in lần thứ 2).
- 30 Simone Weil : **Kẻ lạ ở thiên đường — Attente de Dieu,** bản dịch của Phùng Thăng.
- 31 Rainer maria Rilke : **Thư gửi người thi sĩ trẻ tuổi.** bản dịch của Hoàng Thu Uyên.
- 32 Hermann Hesse : **Câu chuyện dòng sông** (in lần thứ 5) Phùng Khánh dịch
- 33 Kazantzaki : **Vườn đá tảng** (hết, sẽ in lại) bản dịch của Bửu Ý.
- 34 Henry Miller : **Nụ cười dưới chân thang.** bản dịch của Lương Đình.
- 35 J.D. Salinger : **Bắt trẻ đồng xanh — The Catcher in The Rye,** bản dịch của Phùng Khánh (sách tái bản).
- 36 Arthur Koekler ; **Số không với vô tận — Le Zéro Et l'Infini** bản dịch của Thạch Trung Giã.
- 37 André Gide ; **Đứa con đi hoang trở về Bửu Ý dịch; Đỉnh Cường** trình bày bìa và minh họa — **Khung cửa hẹp — La porte étroite,** bản dịch của Văn Mông (in lần thứ 5).
- 38 Trần văn Tích : **Tư tưởng Lão Trang trong Y Thuật Đông Phương.**
- 39 Albert Camus : **Sứ mệnh văn nghệ hiện đại.** Trần Phong Giao dịch.
- 40 Vũ Hoàng Chương : **Tà đời em từ ba mươi năm.** (in lần thứ ba).
- 41 Albert Einstein Leopold Infeld : **Vật lý Tiến Hóa Luận** Nguyễn Ngọc Thơ dịch.
- 42 Nguyễn Càng : **Văn Lang Dị Sử.**
- 43 Gœth : **Bán Hồn Cho Quỷ — Faust** Thạch Trung Giã dịch.